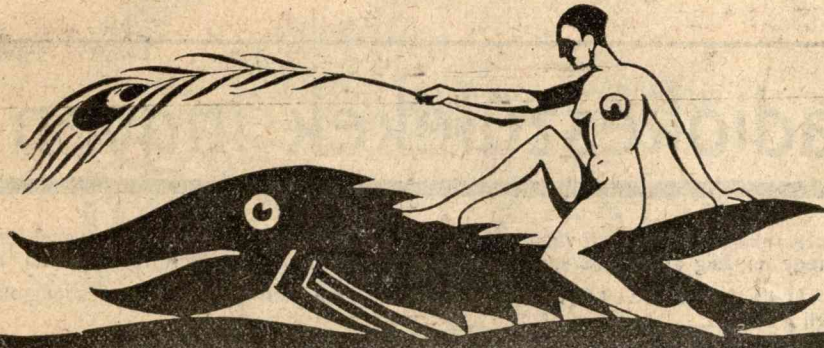

VI. évf. 29. sz.

(Ára Bucarestben 25 lei)

Ára: 20 lei, 3 ckor., 8 dinár, 2 lira, 40 Groschen

IKAVILAR

A modern ember kulturájával, haladással, művészettel és a modern élet problémáival foglalkozó hetilap

Fél akt

— Francia felvétel —

Rádiókészülékek ingyen !!

Német cég reklámcélokra és további ajánlás kedvéért nagyobb mennyiségű elsőrendű rádiófelvevő készüléket egészen négylámpásig ajándékoz szét Romániában, amelyek az érdeklődő tulajdonába mennek át.

Semmiféle kötelezettség nincs fűzve az ajándékhoz. A költség, csomagolás stb. csekély költsége az átvevőt terheli.

Érdeklődők pontosan és világosan közöljék címüket levelezőlapon a következő céggel:

Radioversand E. GRÄB & G. ROTTLOFF Abtlg X.

Berlin N 4, Gartenstrasse 100.

Ugy külföldi, mint belföldi olvasóink okosan teszik, ha megrendelésnél lapunkra hivatkoznak. Gyors és pontos kiszolgálásban részesülnek!

Győry Endre

lapunk jeles tollu munkatársa új regényt írt, amit a közel jövőben kezdünk meg folytatásokban közölni.

Győry Endre regénye

nagy társadalmi regény, egy kisvárosi urilány története, aki a mai modern idők nem úgy értelmezi, ahogy azt kellene és áldozatul esik fel-fogásának. Regényének címe:

A mélység felé.

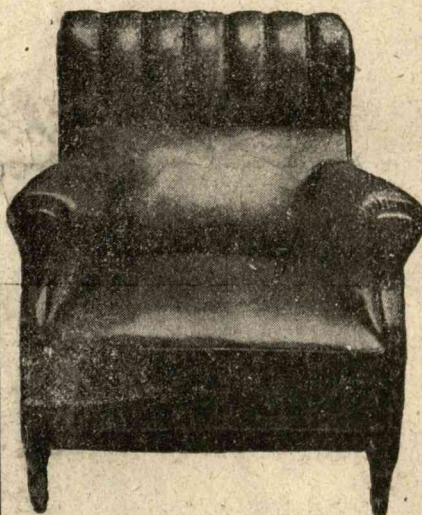
Amíg azonban a főszereplő a mélység felé jut, sok megpróbáltatáson és viszontagságon megy keresztül. Csupa új, érdekes szín vonul az olvasó elé és akik Győry Endre írásait szeretik, igen sok kellemes órát fognak eltölteni a regény olvasásakor. De

Győry Endre regénye

már csak azért is érdekes és közelebbi figyelmet érdemel a mai időkben, mert sok fonákra mutat rá és sok fonáksgot ostromoz benne.

A regény hossza 450 kézzel írott oldal és hónapokon keresztül jelenik meg lapunkban. A regény bővebb ismertetésére legközelebbi számainkban még kitérünk.

Podratzky

Műbutorok kárpitos speciális bőrbutoroknál. 37

TIMIȘOARA II. Iskola-ucca 10 sz. Telefon 206.

Tetszik Önnek

lapunk tartalma?

Ha még jobbat akar, írjon a kiadóhivatalnak és kérjen bibliofil könyvekről ismertetést.

Válaszbélyeg. Külföldről megfelelő portó csatolandó.

A RÓKA

!

A legjobb képes heti élel-
lap. Ára 10 lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

Mindenütt kapható.

Rádió-készülékek

erős és tiszta hanggal, rend-
kívül olcsón szerezhetők
be lapunk szerkesztősége révén.

Legszebb
frizurák,
maniküre.
Legjobb
hajfestés,
hajápolás
Legolcsóbb
illatszerek és
pipercikkek,
P. TODOROV,
női és férfi-
fodrász
Timișoara, str
Alba Iulia

a Grand Hotel mellett

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Timișoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timișoara

Csehszlovákiában:
Leszámitoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenfa

Előfizetési árak Romániában:
Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. „ 60 c. kor.
Ausztriában „ 10 silling
Németország „ 3 márka
Olaszországban „ 40 lira
Magyarországon „ 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
láinkra fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucarestben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BEN GIT

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Buttyán Vilus

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

MEZTELENKE

— Eredeti kézirat —

A nyár innen-onnan vége felé járt. Megfakult az égbolt ragyogó kékje, hosszú, fehér ökörnyal lebegett a mezőn az aszott kórók között. Fecske, gólya csapatosan keringett a levegőben: azok már ultra készülődtek. A napsugár azért még ugyancsak ontotta a meleget.

Baranghy Ádám künn sé tált a réten, a kezében zöldbársonykötésű könyvvel. A fiatalember levetette a kabátját, még az ingujjat is feltúrte halvány, arisztokratikus karjain. Nézegette a golyák kóválygását az erdő fölött.

Nagy jajgatás hallatszott hirtelen a bozót felől. Egy leányhang sikított:

— Segítség, segí-i-i-t-ség, jaj, széttép! Jaaaj!

A fiatalember a bozót felé rohant.

Egy suhanc leleptert egy lányt és tépte róla a ruhát. A keblek felett a blúz rongyokban, sávokban lógott, a combok egyike is meztelenül csillant elő a szoknya alatt...

— Halló, gyerünk csak elő a bokorból! — kiáltott Ádám.

A suhanc nagy üggyel-bajjal feltápáskodott, kiszabadította rongyos kabátját az ágak közül, azután elszaladt.

A kislány szégyenkezve reszketett. Baranghy mosolyogva nézte, no ez igazán szép teremlés. A teste olyan lágy, mint a pamut. Sárgásfehér, álmos pamut a ruganyos bőr...

— Ki vagy?

Az erdész leánya volt. De szép, igazán szép. Ádám urfi arra gondolt, milyen jó állna neki egy bubifej...

— Én vagyok a kis Lenke!

— De maga most nem Lenke, hanem meztelenke! — évődött Ádám.

Lenke lesütötte a szemét.

— Elsülyedek, hogy ilyen öltözetlenül látott. Az a barom...

— Drága kis Lenke, hiszen amikor a világra jöttünk, sem viseltünk ruhát! De most jöjjön hozzám, majd adok ruhát a hugomtól, az nagyon jól fog állani magán!

Amikor a birtok elé értek, épen a tehenek ballagtak hazafelé a legelőről hangos kolompszóval. Utánuk a disznó

falka porzott be a kapun. Csöndesen ereszkedett le az alkony...

*

A kastélytól a tópartig kigyózó kavicsos ut vezetett. A tóparton szomorufüz állt. Terebélyes, lombos ágai sűrű sátrat képeztek. Alatta kis pad. Ide vitte Ádám Lenkét.

— Rögtön hozom a ruhát. Várj itt rám!

Az urfi öt perc leforgása alatt bájos ruhácskával és kéjes, izgató fehérneművel tért vissza.

— Ez jól fog állani neked. Vedd fel!

— Hogy venném fel, ha maga itt van?

— Ha nem veszed fel előttem, soha többé nem beszéllek veled, érted?

— Komolyan? — mondta elborult arccal Lenke és szomorúan nézett a csinos fiura.

— A lehető legkomolyabban. Kérlek, ne nézzél oly ijedten rám. Hisz az szép, ha valaki meztelen... Nagyon szép — mondta mély meggyőződéssel az urfi és a leányra nézett.

— Szép?! De hiszen nem illik, hogy leányt férfi nézzen, ha nincs rajta semmi! Az nem lehet szép, amit nem illik nézni?

— Nekem az a legszebb, ha egy meztelen lányt nézek.

A leány elpirult.

— Lenke, — suttogta a fiu, — veszed le azt a kopott ruhácskát. Látod, én azt szeretném, ha te nekem az egész életben Lenke maradnál. Az én édes, aranyos Lenkém. Az én szép kis feleségem. Mondd hát, kedves Lenke, levetkőzől?

— Istenem, én úgy, úgy szégyenlem magam — mond-

ta Lenke és lángoló arcát eltakarta.

Ádám átölelte a leány karcsu testét, a szoknya felsőprördött Lenke térdén, a fiu lábszára alája bujt. Ajkuk összeforrt az első csókban...

A kis ruhácska lehullt Lenkéről. A teste lángolt a forróságtól, két lába valami kéjes erőnek engedve szétárult...

Már csillagok ragyogtak át a fák lombjain és a láthatár szélén felpirult a hold, amikor elváltak.

Orest

uj fényt kölcsönöz nekik. Pedig szépségük nem más, mint a szülésre teremtetett női test tökéletessége. Isteni misztériumokban tanítják a női test tisztaságának, a nemi élet tiszteletének és a test szépségének kultuszára a görög leányokat.

És ez az athéni kultúra váltotta meg a nőt, tette az állati helyről őt megillető emberi polcára. Ez az új lény, a nő, aki ember, először a hellén civilizációval lép a világba és csak vele kezdődik tulajdonképpen az igazi, a nagy, a csodálatos, az ezerszinű szerelem, mely többé nem az ősember állati ösztöneinek brutális testiereje, hanem a kulturember kifinomodott lelke.

A sexualitás.

A természetrajz legrégebben ismert tényei közé tartozik az a szűkösség, hogy a magasabbrendű állatoknál, így az embernél is két szülőnek kell közreműködnie az új egyén előállításában, vagyis egymagukban impotenseknek nevezhetők. Azonban ezen magasabbrendű fajoknál létezik éppen ezért többnyire külsőleg is különböző két típus: a férfi és a nő, a kakas és a tyúk, stb. szóval a him és a nőstény, amely típusok olyanok, hogy a him nemi eleme kiegészíti a nő nemi elemét. Ezen ellenkező nemekhez tartozó két elem egybeolvadása, mely elem egymagában képtelen a nemzésre, összetevődve újabb egyént hoz létre. És ezt az összetevődést az a lényeges tény segíti elő, hogy a nő elem vonzza a férfi elemet. Nagyjában az adja a sexualitás fogalmát.

A sexualitásról beszélve, érdekes megfigyelni azt a különbséget, amely a him és a nőstény között fennáll. A kasztráció (kiherelés) kísérletei azt bizonyították be, hogy ezeknek a különbségeknek létrehozásában a nemi szerv játszik főszerepet. És tényleg, egyénenként megfigyelhető, hogy a nemi szerv mennyire befolyásolja az egyén egész egyéniségét, sokszor valósággal függ tőle. Mindezeket a szexuális jellemvonásokat (mert így nevezik őket) azonban eltünteti a kasztráció, ha a fejlődés elég korai állapotában végzik, ami szintén a fontú álláspont mellett bizonyít.

F. Dantec.

A szerelem keletkezése

Azt hiszem, mindenki előtt ismeretes, hogy a hellén világ előtti időkben a nő ugyiszólván csak házi állat volt, szerzett tulajdon, mint bármely többi. A „familia” szó a régi rómaiaknál egyjelentőségű volt a rabszolgasággal s az a felfogás, hogy a Nő a régiek életében valami nemesebb és jelentősebb lett volna, nem áll fenn.

Annaira, hogy a régebbi világban a nő iránti szerelem és a szodomia (embernek állattal való fajtalankodása) nagyon közel estek egymáshoz. Az állatokkal való fajtalankodás Babilonban és Egyiptomban megszokott része volt a nemi életnek, erre a bibliában is több helyen van vonatkozás, ókori képeken is látunk ilyen jeleneteket, a szodomia bebizonyított historiai tény.

Az asszir Astarté kultusz pedig Astartét ábrázolva, őt úgy tünteti föl, mint aki az állatokkal együtt kinálja föl magát a férfiaknak s némely indus templomban máig is megvan a szodomianak templomi ritusa. Ily közel állott tehát a multban a nő és az állat szerepe.

Később azután már megnyilatkozását figyelhetjük meg és észlelhetjük a család ősi formájának, bár megmarad az a szokás, hogy

a család leányait az apák rendelik oda tulajdonául más család férfitagjának, amibe nincsen beleszólása a nőnek és elzárva marad a férfi házában. Mindamellett már bizonyos verseny kezdődik a nőért s míg eddig ez a szó: szerelem, teljesen ismeretlen volt, csak a pusztá állatias nemi érintkezés jutott kifejezésre, most lassan megszületik a szerelem kultusza, mely új helyzetbe hozza a nőt.

Az a hely, ahol eddig az aszszonyok, leányok voltak, rabszolgául volt. A leányok, akikből az anyák lettek, oly értéktelen jószágok, akiket szabadott egyszerűen megölni, mert leányok voltak.

Ez mind megváltozott a hellénizmus korával.

Athénben egyszerre ápolott virágzássá vált a leány. Előbb még csak titokban, de már nem értéktelen bestia. Ápolásával, nevelésével foglalkoznak, divatosá lesz az oktatása, művelik testét, lelkét, táncra, zenére tanítják. A hetérák, — akik eredetileg semmi mások nem voltak, mint legmagasabb szeretői a legkiválóbb embereknek, s csak később sülyedt le ez a név a mai vonatkozására — a hetérák legkülönbjeinek szobrot emeltek. Testi szépségük egészen

FÉRFIBÜSZKESÉG

— Eredeti kézirat. — Írta: PÉK DEZSŐ —

Mara ismert alakja volt a félvilágnak, a bohémeknek, a mulatni, örökön mulatni, szeretni akaró lump, de jólelkű és vigkedélyű fiataloknak.

Selyemruhája feszesen simulat testéhez, szabadon hagyva egész karját, nyakát és vállait, amelyen át csak egy kis ingpánszerű keskeny selyemszállal szaladt át és tartotta rajta a ruhát. Teste izmos volt, akár egy fiúé, melle kicsiny, de olyan szabályosan gömbölyű és erős, mint a vas. Ha járt, ha táncolt, ha szaladt, ezek a kis lapdák nem mozdultak vagy hullámoztak meg nála, mint ahogyan az minden nőnél szokott. Nem. Azok a keblek akkor is mozdulatlanul, büszkén és keményen domborodtak ki testéből, mint ahogy egy tizenkét tizenhárom éves kislány ébredező leánysága.

Van Holder, a fiatal zeneszerző imádta ezt a leányt. Imádta anélkül, hogy valakinek is szólt volna róla, imádta anélkül, hogy közeledett volna hozzá. Imádta és vágyott rá, mint az éhes egy falat kenyérre, mint a szomjas egy korty vízre és vágyát nagyon könnyen ki is elégíthette volna. Hisz Mara szívesen elajándékozgatja testét egy egy éjszakára. Igaz, furcsa ajándékozás volt ez, mert az ára kissé drága volt, de akik mégis rászánták magukat, azok közül mindegyik csak azt mondta: megérte.

Szerelmes volt Van Holder és úgy viselkedett, mint egy kis diák. Állandóan leány közelében és nyomában volt, tekintetével ostromolta, szerelmet, lelket kért, könyörgött tőle, de a leány mintha mindezt észre sem vette volna, vagy csak nagyon kevéssé. Ő ezt a férfit is csak mint fizetlelet nézte, egyikeit azok közül, akikről tudta, van módja őt megvásárolnia. Legfeljebb azon gondolkodott egy percig, hogy ha igen és amint észrevette, tetszik is neki, miért habozik és miért nem köti meg a vásárt?

A jazz örült zenéje betöltötte az egész bérhelyiséget.

Van Holder magas, frakkbaöltözött alakja, szép profilja egyedül tűnt föl egy asztal mellett.

A szembenlevő asztalnál Mara ült, szintén egyedül. Az előbb ugyan még lábatlankodott mellette egy férfi, de úgy látszik, a nő ma szeszélyes kedvében lehetett, meri Van Holder hallotta, amint egyszerűen elküldte ma-

ga mellől. Most egyedül ült az asztalnál, a harsogó zenét testének mozdulataival kigyószerte, vonagló mozdulatokkal kísérte és ujjával dobolt hozzá az asztalra. Nagy, hosszukás kezei voltak, szétterpesztett, keskeny ujjai mint egy ragadozóé, csuklóit csontosak és vastagok. Könnyörtelen kezek voltak.

Van Holder ma ézerszeresen érezte, mennyire rabja ennek a nőnek, az mennyire izgatja őt. Visszataszítónak találta hideg, önző, cinikus modorát, de heves vágyat érzett iránta. Megkívánta, hogy ezek a vadállati kezek beleragadjanak, karmolva, tépve, simogassák, — mert azt hallotta, Mara szerelme vadabb a vadnál.

Őt nézte és a nő, aki eddig úgy tett, mintha észre sem vette volna őt, hirtelen visszanezített rá és nem vette le róla a szemét, szinte bevágta tekintetét a férfiába és még szempillái sem remegtek.

Van Holder érezte, ellensúlyoznia kell a kihívást. Hirtelen fölkel az asztala mellől és meghajolt a szomszéd asztal előtt.

— Megengedi?

Kedves mosollyal húzott maga mellé közelebb egy széket a nő.

— Tessék.

Van Holder leült és beszélgetni kezdtek. Mindenről és semmiről. A férfi csak azt látta, hogy vállai istenien gömbölyűek és ruhája olyan laza, hogy az a két érdekes, sokszor megcsodált titokzatos gömbölyűség egyre ott meztelenkedik tekintete előtt.

Mara hirtelen rátette kezét a kezére.

— Unom ezt a lokált... jöjjön föl hozzám, megiszunk egy csésze teát...

Van Holder megdöbbenve és váratlan fordulatot és ijedten mentegődött. A nő gunyosan mosolygott.

— Nem értem magát. Talán fél tőlem, hisz állandóan kerül és most...

Van Holder odaintette a pincért, fizetett, közben elhozták a nő bundáját és két perc múlva már egy autóban rohantak végig az utcákon.

Mara háromszobás kis lakásban lakott és amikor az első szobába beléptek, fölcsavarta az összes lámpákat, hogy az vakító fényárban uszott.

— Így szeretem... — magyarázta a férfinak és amíg helyet kínált neki egy széles pamlagon, ő maga meggyújtotta a szesz lángot, egy öblös szamovárt alatti melléje tele-

pedett. Ő beszélt, mert a férfi furcsán érezte magát és egyre izmos, fűs természetén siklottak végig szemei.

Később elhallgattak.

A szamovártban zümögő víz zaja törte meg a csendet és finom fehér gőzfelhők keveredtek össze a cigaretták füstjével.

Teáztak. Van Holder kezében megremegett a teáscsésze. Letette a csészt és megfogta a nő kezét.

Tekintetük megborzosongott és a nő láthatólag összerendezte, lesütötte szemét, lélekzete pihegő lett, a selyemruha szinte megfeszült a kisleányos dombokon.

Hanyatdönt a pamlagon, félmeztelen tagjait kéjesen kinyújtóztatta és karjával hátranyúlt. Hóna alatt arany-selyemszálak, puha, izgató kis pihek csillogtak meg a hatalmas villanyfényben, de a következő pillanatban sötétbe borult minden, csak a messzi sarokban színes üvegóra alatt pislogó villanymécses szórt enyhe fényt maga köré.

— Jöjjön mellém... — szólt hozzá egész halkán a nő. Kinyújtotta karját, hosszú ujjai beleragadtak a férfi karjába és lerántotta magához. Azután megfogta csontos kezével, átfogta a vállát, kemény keblével hizelegve hozzádörzsölődött és a fülebe sugta:

— Ne haragudjon rám... hiszen azt mondta, szeret.

Van Holder lázas lett, hirtelen a köréje fonódó puha, meleg karok elkábították, a testét ostromló büszke kis mell megörjítette, de lefejtette vállairól a karomszerű kezeket és azokat melléhez szorítva, visszatolta őt magától.

— Megyek...

Főlemeikedett és pénztárcáját észrevétlenül odadobta egy kis asztalra.

A nő csendesen feküdt a pamlagon, behunyt szemekkel, csak összeszorított ajakán, öklöbe szorított kezén látszott, hogy pompás testén vad viharok száguldanak végig.

— Csókolj meg... — suttozta.

— Jó éjszakát Mara...

Van Holder hidegen, elegánsan meghajolt és megfordult, hogy menjen. Erre hirtelen fölcsökött a leány, mint egy tigris rávetette magát a férfire, átkarolta, lehúzta magához a fejét és ajkát vad indulattal préselte, vágta a férfi ajkai közé.

Van Holder egyetlen mozdulattal lerázta magáról, hogy az visszaesett a pamlag párnái közé és kisietett.

— Szeretlek... hisz én is szeretlek... — bugta föl megtörtén, őszintén, lihegve a leány, — de ezt a férfi már nem hallotta.

A kis Krisztina szerencséje

— Eredeti kézirat. — Irta: „Csöppike”. —

I.

Egyszer — nem voltam több, mint tizenhat éves — találkoztam az utamon az édes kis Krisztinával, ki a sövény mellett apró, negédes lépésekkel futott tova, úgy, mint valami sielős madár. Miért is nem repült, ha oly sürgős dolga volt? Bizonyára voltak rejtett szárnyai gyapjuruhája alatt a kedves angyalnak; de le kellett volna vetnie a bluzát és amilyen erkölcsös volt, ebbe világos nappal sohasem egyezett volna bele. Hát csak tipegett nagy buzgalommal és nem engedett időt még arra sem, hogy fehér virágokat szaggasson, melyeken itt-ott, mint vörös harmatcsepp, Máriabogárka ragyogott; hogy az éneklő madárkákát végighallgassa, sem, hogy a víz felett sziporkázó szitakötőket végignézze. A tavasz valószínűleg nagyon lehangolta, mikor látta, hogy csakugy végigfutott mellette, anélkül, hogy csak ügyet is vetett volna rája.

— Á, te vagy, édes Krisztina barátnőm! — mondám neki. — Miért futsz olyan gyorsan, oly messzire a házikótól, hol nagyanyád régi nóták hangjánál hófehér vásznak szó?

Először vonakodott felelni; vannak vallomások, melyeket nem akarunk mindenkire rábízni, aki éppen elének kerül. Piros lett, le-sütötte szemeit, mialatt pillái finoman metszett árnyat vetettek arcára. Végre így szólt:

— A kedvesemhez megyek. Ott jobbra, az út melletti erdőcskében vár rám!

— Jól teszed! Van sok fiatal lány, ki a te korodban még babával játszik, vagy avval vesződik, hogy testvérkéjét olvasni tanítja. Talán kellemes szórakozások azok? Vagy a házi dolgokat végzik és segítenek anyjuknak meg a szolgálóknak, letörlik a port a butorokról, vagy a porcellánról az edényes szekrényben és kifoltozzák a fehéreneműt. Különös módszer, pirosak legyenek a kezek és tompák a körömök. Nem, nem, mikor oly fiatal és szép az ember, akkor csak az az egy való neki, hogy az ajakát kínálja annak, aki megkívánja. Nem lenne az élet

édes, ha a szerelem nem volna édes. Szívedet, álmaidat és minden itokzatos bájait alig kinyílt lányságodnak add oda, mint üdvözítő virágát egyetlen csokornak. Tudd meg, hogy a száj csókra való, mint a rózsák a szerelmes méhek gyöngédségének vannak szánva! Még, ha egyetlen is a szerelem, akkor is hasonlíthatatlan gyönyör. Üdvösségének nagyságánál nincs nagyobb, csak a könnyei! Menj, menj én Krisztina barátnőm, fuss csak ez egyetlen édes és egyetlen keserű játék elé, mely érdemes arra, hogy születünk és élünk.

De Krisztinát valóban nem kellett szerelemre serkenteni; már nem is hallgatott rám, már megszire volt, ott az erdőnél. Láttam nyílsebesen besuhanni, mint valami fecskét, mely a csapdában repked.

Sietve közeledtem. A sűrű himbálódzó lombok mögött nem láthattam senkit. De hallottam, mivel a madarak a halk szellőben hallgattak, egy csóknak a csattanását, aztán egy másodiknak — és hosszú, szép szerelmi örömeket kívántam az én Krisztina barátnőmnak.

II.

Egy más alkalommal — még emlékeztem, persze csak homályosan, ifjuságom idejére — valami ünnepségen találkoztam a szép Krisztinával. Királynői büszkéséggel mérte végig a termet, olyan királynővel, aki nem ereszkedik le alattvalóihoz odáig, hogy mosolyogjon. Csak kevéssé hasonlított már ahhoz a fiatal leányhoz, aki oly sielve szaladt tavasszal a sövény mentén. Kevésbé volt bájos, de annál szebb volt a pazar szöveket ragyogásában, az elefántcsont fényében. Szinte alig lehetett megítélni, hogy a fényességét, mely körülveszi, a csillár lángjai, vagy a szerelmes szemek tüzei, melyek vágyón csüngtek rajta, okozták-e?

Am Krisztina már messze benn járt a csarnokban, mely sötét kövekkel és malachittal volt kirakva. Láttam, amint eltűnik egy ajtó mögött, a függönyök összecep-pódnak.

Követtem őt és a függönyök előtt megálltam. Sűrű, méltóság-teljes ráncain keresztül senkit sem láthattam. De az ijedt csendben hallottam valami hangos csörgést, az aranyak és drágaköveknek végtelen csörgését és azt kívántam Krisztina barátnőmnak, vajha a gazdagság és fény soká tartana.

III.

Mikor utoljára találkoztam vele — akkor még idősebb voltam; szinte aggastyán és nagyon szomorú. Őszi estalkony ideje volt, nagy, nyílt uccán láttam őt sárgás-piros bokrok két sora között. Fedetlen arccal fektették a fekete ravatalra, melyet négy ember vitt; nagyon sápadt volt, hiszen halott volt. Mögötte a rokonok.

Az ég egyetlen nagy, szürke felhőnek látszott, a sötét levegőből hosszan esett az eső s a fonyyadi levelek dideregve verődtek össze. Minden mélységesen szomorú volt ezen a szürke őszi alkonyon.

Jó, hosszú álmot kívántam az én drága Krisztina barátnőmnak.

OLASZ-ORSZÁGI

olvasóink figyelmét felhívjuk, hogy lapunk bármelyik **régebbi számát** a kiadóhivatal 1 lira 50 cent **kedvezményes** áron portómentesen szállítja. Ugyancsak megrendelhető a kiadóhivatalban lapunk **1926 és 1927 évi teljesévfolyama**

a fenti kedvezményes árbán, kötetenként 78 líráért. A két kötet egyszerre megrendelve 140 lira.

ÉJFÉL

Irta: „Cs.“

Szerzőnek egyik leghatásosabb elbeszélése az élet mélységeiből. Őszinte, megrázó szavakkal ecseteli benne a feslett éjszakai világ szomorú színjátékát.

— Lányok... szalónba!

A cementudvar minden szegletében megkopogtatta az ajtókat. A legtöbb szobából nem feleltek. Néhol elhúzták bent a függönyt, azután rögtön visszatolták. Egy helyen kiszóltak:

— Megyünk, mamuska.

Mamuska most a szalón bejáratához ment és bekiáltott:

— Már jönnek.

Fiatalember állt a zongoránál és ültögette a billentyűket.

— Nézd, Jóska, zongorázok...

Másik fiatalember kelt fel egy pamlagról, ő is a zongorás mellé ment, áthuzta fent a fedelén az ujját.

— Szép zongora.

A küszöbön megjelent az első lány, ott maradt állva egy percig, futtában megnézte a fiukat, azután lassan besétált és elkezdett bent sétálni.

Nemsokára másik jött be, hozzászegődött és ketten sétáltak. Az utolsó nagy tükörtől vissza az ajtóig.

A két fiatalember még mindig a zongoránál állt.

— Szeretnék rajta játszani tudni.

— Én is.

Nézték még egy kicsit, azután leültek egy márványasztalhoz.

— Feketét? — kérdezte az egyik lány.

— Kérünk kettőt.

Új lányok szállingóztak be, köztük egy keshedtmellű fiatalember, aki egyenesen a zongorához ment és rögtön valami tánckíséretet kezdett játszani.

Táncoltak.

Nemsokára kint erősen rázták a kapurácsot.

Mamuska hangja:

— Jövök már.

Szeles, szétlapított arcú, formátlan alaku kamasz tehénkedett be felé.

— Te vagy az? — rontottak rá a lányok — mit dörömbölsz úgy? Még azt hittük, valami pénzes Pali, hát kisl... —

Nem baj... — engesztelte egy

idősebb — hagyjátok... gyere ide professzor...

Szétlapított arcú szóltanul fenekelt le barátnője mellé.

Hallgattak...

A többiek hallgatagon tovább sétáltak a teremben.

Mindenki hallgatott.

Azután szétlapítottarcú kivett egy könyvet a zsebéből, nagyon gyűrött, piszkos könyvet, térdére fektette, egy sort olvasott, a lányokat nézte, egy sort olvasott, a lányokat nézte, egy sort olvasott.

— Hadd már el ezt a könyvet... mindig azt a könyvet bujja...

— és a barátnője el akarta tőle venni.

— Jó... nem olvasok... add ide...

A lány a címét betűzte:

Scho-pen-ha-u...

— Nesze, tedd el.

Eltette.

— És most beszéljünk.

Nem beszélgettek. Szétlapítottarcú két szóig ment el: hogy vagy? több nem jutott eszébe, erre a lány nem válaszolt.

A két fiatalember a fekete kávéét szűrösölte.

— Mit fogsz csinálni? — kérdezte az egyik a másikat.

— Még nem tudom... Ha nem kapok állást... akkor... — maga sem tudta, hogy mit akart mondani.

— Egyébként még van két hetem...

Rábusult egy lányra, egy szökére.

— Te... megvársz? — kérdezte a barátjától.

— Ha gyorsan jössz...

Kisértelt az ajtóig, onnan visszatért a lánynak.

Elmentek.

*

Amíg a lány vizet hozott a kancsóba, levette a nadrágját és a kábatját. A szőke pillanat alatt kibujt a ruhájából. Még az ajtóhoz ment és ráfordította a kulcsot. Azután a mosdóról magához vett egy törülközőt és lefeküdt a díványra.

— Na jöjjön...

A fiatalember melléfeküdt, hang nélkül, álmatagon huzogálni kezte rajta a kezét, később föléjeemelkedt.

— Felmondtak...

Egész idő alatt ez volt az egyetlen gondolata.

*

A szalón rövid időre felélénkült. Fekete lány lendült be, loknis hajjal. Óriási lépésekkel szelte a parkettet és mindig, amikor kirugta a lábát, egyet rikkantott hozzá. De azután fokozatosan elcsendesedett, öt perc múlva már ő is olyan csendes volt, mint a többi.

Az egyik fal mellett új vendégek ültek. Négy finom ifju, borzas hajjal, kimunkált arcúval, cigarettát szívtak és fejüket lecsüngették a mellükre.

— Maradjunk még? — kérdezte közülük valaki.

— Maradunk... nem? — szólt egy másik — vagy menjünk?... mindegy.

Senki nem felelt és maradtak.

Most az egész szalón egyellen petyhüdt lötyögés volt. A falak mellett a keskeny plüsspamlagokon lötyögő lábak, lötyögő kezek, lötyögő fejek sorakoztak.

A zongora szünetet tartott.

— Nem megyünk? — monddotta mégegyszer bágyadtan a borzashaju.

Senki nem válaszolt.

Vendégek, lányok csak ültek és lötyögtek a lámpa sárga permetezésében.

— Ha megvártok... én mindjárt visszajövök... — szólalt meg a borzashaju.

Ketten nem szóltak, egy elhuzta a vállát.

— Nem megyek... nem vártok meg... megvártok? — Lizzi!

A fekete elindult felé!

— Menjek? — kérdezte utoljára a barátait.

— Megyek...

A leány már kiment előtte.

*

— Az ágyra?

— Igen. Nincs divány.

— Jó... Nekem mindegy.

— Új az ágy.

— Mindegy.

— Csak vedd le a cipődet.

— Nem... miért?... el fognak menni...

— Kik?

— A barátaim... amíg újra befüzöm.

— Akkor várj, ezt a törölt...

— Gyere már.

— Így...

— Siess!... a lábad!

— Tovább is ilyen gyors leszel?

— El fognak menni...

*

Időközben megjött egy ismerőse

és összeültek. Egy darabig ültek, azután szétlapítottarcu egyszerre megint kihuzta a könyvét.

— Olvasta?

— Mi az?

— Schopenhauer.

— Nem olvastam.

— Kár. Pedig aki bármiképen is foglalkozik a nőkkel.

— Haha!... maga azt hiszi... hogy maga foglalkozik?

Szétlapítottarcu bután nézett. Azután ennyit mondott.

— Járok ide elég gyakran...

— Ide?... Aha! Jó, akkor nem szóltam semmit... Hát csak foglalkozzék. Jó estét.

A barát ott hagyta, még hallotta, hogy a kapu alatt Mamuskát szólítja és becsapja maga mögött a vasrácsot.

— Szép, erős fiu volt... — szólta a koros nő. — Imponáló. Nem is tudtam, hogy neked ilyen uri barátaid vannak.

Nem szeretem... Fölényes, ő azt hiszi, hogy én...

— Nahát van is benne valami. Hát nem? Mondd hányszor voltál nálam, amióta idejársz? Mindig csak itt ülsz a szalónban.

A fiu ezalatt a nadrágzsebében jártatta ujjait. Sikertől neki annyi pénzt kitapogatni, amennyivel a lányhoz bemehetett.

— Ha akarod, ma...

A lány már föl is állt.

— Csak azért, mert olyan avasized van... szeretem a rothadt szagot.

A cementezett udvaron egy fiatalemberrel találkozott, aki a szőke nőtől jött ki. A fiuk élettelenül megnézték egymást.

— Felmondtak...

— Schopenhauer...

*

— Hagyd rajtad ezt a szentképet...

— Össze-vissza kékel. Miért?

— Nézni akarom közben. Nem fogok erősen mozogni.

— Bolond vagy.

— Az ingedett is leveted?

— Megörültél?

— Ne is...

— Gyere!

— Édes... úgy szeretlek...

— Mi van ma veled?

— Olyan meleg a szivem...

— Látom, hogy csak a szived...

— Nem baj...

— Nekem mindegy, csak kezdel nehéz lenni.

— Hagyj még... drága, egyetlen lly...

— Ily?... Nahát hallod, rajtam nem fogsz másért szerelmeskedni. Elég volt!

— Csak még ezt az egy...

— Mi?

— Itt megállj... nem... engedj...

— Hol?

— A szentképre ezt a csókot...

*

— Borzashajut megvárták a barátai. Ezt annak köszönhetette, hogy közben razzia volt és senkit nem engedtek ki. Mindenkinek igazolni kellett magát. A lányok a vendégekkel együtt sokat kacagtak. Valamennyi igazoltatottnak volt valami neveltséges szava, vagy mozdulata.

Egy idősebb jólöltözött férfi nagy zavarban vette elő arcképes igazolványát.

— Ez maga? — kérdezte a rendőrügynök.

— Műszaki felügyelő. Családtalan.

Reszkető inakkal ült vissza.

Röhögtek.

A katonákat külön karszallagos ember igazoltatta. Ezek voltak a legtermészetesebbek. Mindegyikük úgy adta oda a kimaradási engedélyét, mintha ezt mondaná:

— Tavasz van, az istenit! Hát csak eljöttünk.

A göndörhajúnak már mesziről integettek:

— Ezeknek a szerkesztőknek mindenütt ott kell lenniük.

Az újságírók nem válaszoltak, csak lanyha üdvözléssel intettek a kezükkel.

— No igen, igen — ez volt bene ebben a mozduletban — mi is itt vagyunk, miért ne, egyébként nem is tudtuk miért. Az életet figyeljük.

Az egyik rendőrügynök elsompolygott a társaitól. Utközben a zongoránál maga elé lökte a fekete Lizzit.

*

— Ne maszatolj!

— Miért sietsz?

— Még két házunk van.

— Majd elvégzik a többiek...

Mindig úgy rohansz.

— Engedj.

— Aranyos... Emlékszel?

— Ne szorítsd úgy a nyakam.

— Mit ígértél?

— Most... vigyázz...

— Hogy megszerzed...

— Mozogj... Ne dumálj!

— Édes...

— Jobban.

— Az ut...

Végző hevülés, lecsókolja a száját, felkel, elsiet.

— Az ullevelem!

*

Jobbfajta fiatalember jött be a kapun.

— Sokan vannak?

— Tessék bemenni — mondta a mamuska — elegen.

A fiatalember a szalónhöz sompolygott, de rögtön visszahuzta a fejét.

— Nem... nem megyek be... küldjék ki a szőke Annust.

Mamuska hangosan bekiáltott:

— Annus!

A fiatalember gyorsan az udvar felé ugrott, nehogy meglássák. Mindenki az ajtóra nézett.

— Annus, Annus, — kiabálták a lányok a szalónban — vendéged van.

Annus kijött és már a küszöbről rikácsolta:

— Szervusz Pali.

— Pszt, ne lármázz!

— Jó, jó, na... talán szégyeled magad?

— Hallgass...

— Menj be, nem ott... a helesbe, hozok vizet.

*

— Annus, ha még egyszer így lármázni fogsz, többet nem jövök hozzád.

— Dühös vagy aranyom?

— Nem kell azt mindenkinek tudni, hogy én itt vagyok.

— Talán szégyenled?

— Nem szégyenlem, de nem is kellemes... ha tudják rólam... hogy én...

*

Az az idősebb férfi, aki mint műszaki felügyelő igazolta magát, szétlapítottarcu helyére ült a koros nőhöz.

— Megengedi?

A nő a vállával:

— Felőlem.

Azóta nem szólt egy szót sem. A férfi éhesen nézte a nőt, a nő egészen másfelé nézett. Cigarettázott.

A férfi köhögött.

A nő ferdén lepillantott rá, de rögtön elnézett.

— Löttyedt öreg... — utálkozott és tekintetével és a zongorásba akaszzkodott.

— Feri, miért nem játszol? Mindenki meghalt itt?

A billentyűk lassan felmuzsikáltak.

— Oh...

— A műszaki felügyelő volt, aki így sóhajtott.

A nő most kicsit hosszabban ránézett.

Szürke-csikos nadrágja volt, pécsetes, kopott zsaketikabátja és horpadt, fehér kézelők csuszak az ujjbütykéig.

— Züllött ember lehet, gondolta a koros nő. — Juj, öregség, és megrázkódott.

A férfi rálopta tenyerét a combjára.

— Vegye le, — szólt rá irtózva.

— Miért... ne... hagyja...

A nő megfogta a kezét és ellődította.

Még volna szíve, ősz fejjel, hogy potyázzon.

— Nem, nem azért, bizonyísten, — egészen lágy volt a hangja — csak jól esik...

— Nekem nem.

— Olyan rossz volt az életem.

A nő felállt, hogy elüljön onnét.

A férfi ijedten utána emelkedett.

— Kérem... nézze... én bemelegyek, jöjjön... én be akarok menni magához.

*

— Az ingét is...

— Még mit nem.

Az idős ember azt akarta, hogy a nő egészen meztelenre velkőzzék. Amikor látta, hogy ezt hiába akarja, a maga ruháit kezdte lehányni, minden darabbal bibelődött.

— Meddig várjak még, — szólt le a nő a diványról.

— Rögtön, csak még a...

A harisnyáját rángatta le.

— Miért nem huzza le a bőrét is! — Hallja! A bőrét is huzza le...

Otrombán mellékuszott.

— Gyerünk... na!

— Mindjárt... egy kicsit... hagyjon... így...

Lassan dörgölődött és puha, izzadt tenyerével paskolta.

— Jön... vagy leszálok!

— Ne... igazán... mindjárt...

A nő várt még egy percig.

— Most már engedjen... — és le akart szállni.

A férfi most már látta, hogy most minden veszve van, gyorsan a föléhez hajolt és valamit a fölébe sugott.

A nő azonnal leugrott.

— Magának? — mondotta utálattal, mialatt visszabújt a ruhájába. — Pfuj!

*

A szalónban ezalatt lármás jelenet játszódott le. Egy részeg jött be, aki mindenáron el akart menni Lizzivel.

— Nem megyek — mondta a fekete lány percenként — nem vagyok köteles...

— Nem?... hát majd én...

A részegből dőlt a pálinkaszag.

— Menjen el tőlem... hallja... mert akármit csinál, én nem megyek!

— Meg fogom mutatni...

— Mutatod az öregapádnak!

— Gyere...

— Nem...

— Adok neked... jó...

— Képelem!

— Meglásd, na...

— Hisszen a lábodon is alig állsz.

— Kétszeres tarifát fi...ze...

Lizzi a szalón másik végébe ment. A részeg utána dülöngőzött.

— Nem jössz?

— Mondtam!

— Nem? — felelte nehezen a karját.

A lány idejében kisiklott.

— Piszok... részeg!

— Nahát... majd... akkor —

— Tessék kidobadni — szóltak a mamuskához, aki a lármára benézett.

— Engem?... nem fogtok... én most akarok... rögtön...

Két agyaglabán újra Lizzi felé indult és lóbálta agyagkarját.

— Le-fek-szel mindjárt?... — vészes hanggal és véres szemmel.

A lány siklott előre.

Már többen a vendégek közül a részeg nyomában mentek.

Lizzi az ajtó felé surrant.

A részeg üvöltött:

— Fogjátok... meg... nekem...

Az ajtóban hirtelen egy fiatalember tűnt fel, aki Lizzit karjába kapta. Azután várt addig, amíg a részeg odaér. Ekkor felemelte szabadon maradt jobbkarját és teljes erővel a részeg mellébe vágott.

— Na... ne...

— Miért...

— Felfordul...

— Mégse... ilyet...!

Néhányan akadtak már, akik a részeg mellett beszéltek. Lizzi a fiatalemberrel eltűnt az ajtóból. A részeg a parketten feküdt, kábul-

tan az ütéstől, a lányok örültek, mamuska rendőrért szaladt.

A vendégek közül többen fel voltak háborodva.

*

Lizzi az ágyon ült és a fiatalember, aki a részegtől megmen- tette, le-fel járt a szobában. A villanyfény a sárga flusszpaper alól alig szüremlett. A falakról színészek és színésznők néztek ki keskeny rámaikból. Rizspor, hajszesz, illatosítók, gyógyszerek orrfacsaró szaga sürült a padlótól a plafonig.

A fiatalember hirtelen megállt a mosdó előtt és a pléhpárkányról nagy darab uj szappant csuszított a zsebébe. A falról levett két levelezőlapot, megnézte a hátlapját, üresek, kinyitotta a tárcáját és behelyezte.

Azután a szekrényt nyitotta ki és a ruhák és fehérneműk közé furta a fejét. A keze pillanatok- ként a szekrény és zsebe között közlekedett.

Nemsokára az azonbankihajolt: — A zsebkendők...

Lizzi felállt:

— Majd én... Ne hányd össze.

Kivette a csipkés tartóból a zsebkendőit.

A fiatalember rögtön rácsapott a legfelsőre:

— Ezt...

— Azt nem adom... Emlék...

Betű is van benne...

— Mi?... látom... egy I betű!

...ép azért akarom.

— A betűért.

A fiatalember nem válaszolt, ment kifelé az ajtón.

— I... Ilona... Irma...

Nézett utána.

A fiatalember már elment.

*

Az uccán nagy csoport diák somfordált az éjjeli mulatóhelyek felé. Elükön idősebb fiu haladt, ő vezette a társaságot, a többiek összebujva követték.

— Ez is az... — sugták egymásnak és az első vörös lámpára mutattak.

— Nem jön valaki? — kérdezte egy zöldképű kölyök, anélkül, hogy a fejét felemelte volna.

— Nem... most már nyugodtan mehetünk... ha eddig nem láttak...

— És odabenn? — hallatszott egy reszketős hang.

(Folytatás a 18-ik oldalon.)

TANTALUSZ KISASSZONY

— FRANCIA REGÉNY —

(5)

Hektor, Clemence és Loynes kísérték ki Maryt az orleansi pályaudvarhoz. A bucsuzkodás meghatóan érzékeny volt. Hektor szótlanul meredt barátnőjére, mint aki az utolsó percig reméli, hogy mégis csak történni fog valami, ami megakadályozza a szétválásukat. De persze semmi különös nem történt. A vonatvezető megadta a jelt az indulásra. Mary még mindig a kocsi lépcsőjén állt.

— Isten veled, Hektor, a viszontlátásra... hallotta még a fiatalember mintegy félálomban, aztán hirtelen felocsudott. A vonat sebes iramban hagyta el a pályaudvart.

— Mary... — hördült fel Hektor. A robogó vonat egyik ablakából egy kis hófehér batisztzsebkendő busan lengett felé.

XII.

Miss Folkestone villája három kilométer távolságra feküdt Bordeaux-tól, a larmonti uton, a mezőség közepén. Rosadour-villa volt a neve. Egy dúsgazdag amerikai építette, ki megunva a dollárhajhászást, itt akarta leélni életének hátralevő idejét. De egy napon az amerikai ismét erőtt vett a dollárláz s hamarosan összecsomagolva holmiját, visszahajózott az Ujvilágba. Így jutott miss Folkestone e gyönyörű fekvésű villához.

A villától nem messze egy kis tölgyerdő állott. Az erdőt egy kis tisztavízű patak szelte át. Nagy hősjén idején ezt a kis erdőt valósággal ellepték a kőrishogarak, az úgynevezett spanyol-legyek. Az amerikai, a volt birtokos, ki idő előtt impotens lett, szedette ezeket a rovarokat és a saját részére fel is használta azokat.

Miss Folkestone egy napon egy rejtekhelyen több ilyen rovarporral megtöltött dobozt talált és az a gondolata támadt, hogy ennek hatását önmagán is kipróbálja. De nem merte még sem megtenni, mert egyrészt nem akarta magát hiábavaló nemi izgalomnak kiténni, másrészt pedig félt attól, hogy a por hatása alatt valami bolondot talál elkövetni.

Különben is úgy akarta berendezni új életét, hogy az mindenben a gyógyulását segítse elő; minél egészségesebb életmódot akart folytatni. Minden nap kilovagolt, utána zongorához ült, sőt néha még meg is mintázott egy-egy kisebb stílusú szobrot.

Már csaknem két hét telt el azóta, hogy elhagyta Páris és még nem irt Hektornak. Várni akart a levélírással — mely egyszersmind hívás is kell legyen — addig, míg teljesen megbizhat magában és fizikai ereje visszatér, hogy úgy adja oda magát neki, mint még soha.

Egyik délután látogatók érkeztek a Rosadour-villába. Három apáca, a szomszédos Picaudie község leánynevelő intézetének vezetői, kíváncsiak a villa tulajdonosnőjével beszélni.

Miss Folkestone, meglepetéssel vegyes tisztelettel fogadta a szent nőket.

Az apácák helyet foglaltak a fogadószoba asztalánál, középen a főnöknővel, aki hamarosan előadta jövetelük célját. Egy, a hitközség szegényeinek javára szolgáló sorsjátékról volt szó és ehhez kérték Miss Folkestone támogatását.

A főnöknő, ki mindezt halk, szenvtelen hangon adta elő, magas, szép nő volt, arckifejezése élénk. Fehér ruhájában úgy nézett ki, mint egy olasz madonna. Viselkedésmódja előkelő volt, oly könnyedén beszélt, mint egy világi nő. Két társa hallgatott. Testtartásuk félszegséget árult el, olyanok voltak, mint két nehézkes parasztlány; gömbölyű, nehéz testük alatt csak úgy ropogtak a karszékerek.

Csak annál inkább kimagaslott közülük a főnöknő, a maga bájos előkelőségével és hajlékony alakjával.

Mary, miután a főnöknő befejezte a mondókáját, ötszáz frankot nyújtott át nekik, olyan adomány, aminőt eddig sohasem kaptak.

— Főnöknő testvér, — mondotta — lesz szíves részemre husz je-

gyel bejegyezni és a maradékot szegényei között kiosztani.

Este, miután az apácák eltávoztak, miss Folkestone különös izgatottságot érzett. Különös gondolat foglalkoztatta. Arra gondolt, hogy a katolikus vallás úgy a papok, valamint az apácák részéről az önmegtartóztatás fogadalmát teszi kötelezővé és valahogyan nagy megkönnyebbülést érzett arra a gondolatra, hogy mások is — nők, férfiak — elszenvedik a hus okozta kínokat.

Vajon lehetséges-e, hogy ez a nevelőszemű főnöknő, kinek multja bizonyára regényes és ki még mindig szép, képes lenne leküzdeni nemi érzékét? Lehetséges-e, hogy az a két nővér, bárha csúnyák is, de egészen fiatalok, pusztán akarattal tudják küzdeni egészséges testük vágyakozásait?

A papok talán inkább képesek erre, mert hisz a férfi erősebb szervezettel bír, mint a nő és inkább is tud uralkodni magán. De az apácák teste? Ők másképp lennének megalkotva, mint a többi nő? Miben áll az ő nagy ellenállási képességük?

Erre a kérdésre mindenképpen feleletet szeretett volna kapni miss Folkestone. Mert eme titoknak ismerete biztosítaná neki a kin nélküli jövőt, megtanítaná arra, hogyan kell legyőznie önmagát, anélkül, hogy sirni vagy szenvedni kellene emiatt. Ahhoz sohasem lett volna bátorsága, hogy megkérdezzen egy papot — egy férfit, de egy asszonyt, aki oly intelligens, mint a főnöknő... Őt felkeresheti, beszélhet vele nyíltan. Általa bizonyára megismerheti az önküzdés nagy titkát.

E gondolatot tett követte. Mary még aznap irt a leányiskola főnöknőjének, arra kérve őt, hogy adjon alkalmat egy rövid találkozásra. A válasz nem késett soká. Theres nővér el volt ragadtatva attól a gondolattól, hogy bensőbb ösmertességbe jut a jótékonszívű hölgygel.

Miss Folkestone maga a főnöknő vezette be a társalgó szobába,

melynek butorzata néhány szalmaszékből és szentképből állott.

Mary nehezen tudta elhatározni magát a beszédre. Elpirult, zavarba jött s csak nagy kinnal tudott kinyögni néhány értelmetlen szót.

Maria Theresa nővér nyomban tisztában volt azzal, hogy látogatóját valami nagy szerencsétlenség hozta ide. Már a Rosadour-villában tett látogatásuk alkalmával észrevette, hogy a fiatal nő arca olyan, mintha lázas felindultság gyötörné, ami csak rejtett fájdalomak jele lehetett.

Mary végre is nekibátorodva, kitalált egy mesét. Azt mondotta, hogy férjénél van, de komoly okoknál fogva férjétől különválva kell élnie. Miután a világi élet terhére volt, ide menekült, pihenni. Bevallotta, hogy protestáns vallású, de abbéli reményének adott kifejezést, hogy ez nem fog akadályt képezni ahhoz, hogy a főnöknő tanácsban részesítse.

Folyvást beszélt, de sehogyan sem jutott a valódi tárgyhoz, mely pedig látogatásának egyedüli oka volt. Az a fehér főkötő, mely körülvette az apáca finom arcát, most jobban megfélemlítette, mint a nála tett látogatás alkalmával. Meg azután az a rideg szoba is nyomasztóan hatott rá.

Végre is elhatározta magát, hogy beszél. Egyszerűen kijelentette a nővér előtt, hogy ő elhagyatottságában is tisztességes akar maradni és azért jött, mert meg akarja ismerni a titkot, melynek segítségével a szenvedély kísértésének ellen lehet állni.

Maria Theresa nővér igen komoly lett és a falon függő Krisztus és Mária képekre függesztve szemét, mondá:

— Ime, asszonyom, a mi megvédőink... Csak imádkozni kell...

— Kedves nővér, én szenvedek, borzalmas módon szenvedek... Könyörgök, ne hagyjon el, segítsen rajtam.

Ekkor az apáca, kit nagyon meghatott Mary szenvedélyes kitörése, nagy ékesszólással a szentek életével kezdett példálózgatni.

Később azonban nyugodtabb hangon kezdett beszélni és elmesélte a saját szomorú élet történetét. Fiatal lány korában, apjának egyik barátja erőszakot követelt el rajta. Később a férfi ugyan megakart esküdni vele, de ő annyira megutálta, hogy visszautasította.

Hosszas lelki szenvedésen ment keresztül, mig nem tízenyolc éves korában örökös bucsút vett a világi élettől és a kolostor falai közé vonult vissza. De ezzel még nem volt vége szenvedéseinek. Fiatal, szép teste követelte a jogait. Egy szép papba szeretett bele. Nehéz küzdelmek következtek. De a mérsékletes élelmód, a hideg pallók, az imádságok mégis csak megvédelmezték őt a bűnözéstől.

— Igen, leányom, — végezte be szavait — imádkozz és az Isten meg fog szánni téged.

Miss Folkestone egy kis meghatottságot érzett, különösen azért, mert az apáca nem cimezte őt „asszonyomnak” hanem „leányomnak”. Ezt a megszólítást nem hallotta anyja halála óta. Amit a nagy titok helyett kapott, ezt a gépies intelmet az imádkozásra, nem vette komolyan. Egyedüli haszon, amit a találkozásból ki tudott hámozni, inkább negatív értékű volt, mert most már rájött arra, hogy ezeknek a szerencsétlen nőknek nincsen semmilyen varázsszerűk, amivel megvédehetik magukat a testiség ördögével szemben. Azt, hogy a mérsékelt életmód jót tesz, utóvégre már előbb is tudta.

Csalódottan távozott az intézetből s mivel rájött, hogy nincs más gyógyszer, csak az egészséges életmód, elhatározta, hogy ezt tovább fogja folytatni.

A nyugalom azonban konokul elkerülte.

A délvidéki nap heve kellemetlen benyomásokat ébresztett fel benne. Idegenszerű nehézségeket érzett. Halántékai zugtak, fájdalmak voltak a gyomor táján. Olyan érzése volt, mintha egy törrel szurkálnák egész testét. Feje kábult volt, végtagjai mindig hidegek. Étvágya jelentékenyen csökkent, a hustól irtózott, csakis tejjel és süteményekkel táplálkozott.

A napokat szobájában töltötte, lebecsült függönyök mellett, mert félt a napsugártól is. Éjszakának idején pedig oly fájdalmasan kiáltozott, hogy az arra haladó parasztok keresztet vetettek félelmükben. Egy este, missis Talkay, a társalkodónője, azt ajánlotta, hogy a gromot Bordeauxba küldi egy orvos után, de Mary dühösen tiltakozott ez ellen:

— Az orvosok ostobák és tehetetlenek... — kiáltotta kétségbeesetten.

XIII.

Egy augusztusi napon, mikor a természet kábultan ünnepelte önmagát, miss Folkestone mégis csak elhagyta szobáját és sétára indult.

A rét felől friss lóhereillat terjengett felé. Távolabb fiatal leányok és legények birkóztak a széna-boglyák alatt. Egészséges paraszttestek hemperegtek a kövér fűvön, a lucerna szagával emberi testek szaga keveredett...

A hőség kissé alább hagyott, ringató szellő támadt, mely megreszkeftelte a fák lombjait.

És miss Folkestone most érezte igazán, hogy mily egyedül van. Egyedül a természet szerelmet muzsikáló ölen, sápadtan, megsorvadva, mint egy hóvirág nyár idején.

És ekkor egy gondolat villant át agyán, mely egy szempillantás alatt pirosra festette sápadt arcát. Felvetette fejét, büszkén nézett a nevelő természet nagy szépségébe és egy diadalmas kiáltás szakadt ki belőle:

— Hektor!!

Sietve haladt vissza felé. Mikor megérkezett, az íróasztalhoz ült és a következő levelet írta Hektornak:

„Szeretett Barátom!

Vajjon mit gondolsz, midőn e levelet megkapod? Gyáván elhagytalak, érzéketlen maradtam könnyeid és kétségbeesésed iránt, a végletekig vive azt a gyalázatos szerepet, melyet magamra erőszakoltam. Nem adtam hirt magamról, holott esküvel ígértem, hogy irni fogok neked. És ezek után valószínűnek tartom, hogy inkább megvetsz, semminthogy szerelmet éreznél irántam. Ha ez tényleg így van, hogy sötét haragot táplálsz irántam és jogos felháborodásodban nem tudsz megbocsájtani kedvesednek, úgy kérd meg a barátot, hogy jöjjön a szerető segítségére; hiszem, hogy így meg tudsz bocsájtani nekem.

Emlékezz vissza a fiatal leányra, ki ártatlanul adta oda magát neked, emlékezz a művésznőre, ki pajtásod volt, mielőtt szerelmes társad lett volna és ne ítélj el engem, mig meg nem hallgattál.

Igen, a legjobb, ha mindent elmondok neked, legalább is azt, amit képes leszek elmondani. Mert vallomásom nagyon különös lesz és oly fájdalmas, hogy a tintát,

melybe tollamat mártom, pirosnak látom, mintha csak a vérem volna.

Vonakodtam neked irni; nem akartam; nem bírtam; azt mondtam magamban: „Mire jó ez?” Nem, eleget szenvedett már. És most, hogy leültem levelet irni neked, oly nagy szégyenérzet lepett meg, hogy ujjaim között összetörtem a tollamat.

De hiába, mert már nem tudok tovább hallgatni, ma beszélni akarok veled.

Hektor, én hazudtam neked... Hektor, én téged megcsaltalak... Én méltatlan vagyok hozzád. Oda adtam magam egy férfinak, egy parasztnak és oly borzasztó cselekedeteket vittem véghez, hogy már a visszaemlékezés is felkavarja egész bensőmet. Olyan vagyok, mint az az őrült, kit egyszer a Bicêtre-ben láttunk. Emlékszel rá? Átment az udvaron, aztán hirtelen megállott és ezt kiáltotta: „Ellop-ták a szívemet! Fázom... itt... itt...” — és a szívére mutatott. Én szintén fázom a szívem tájékán.

Hektor, az a nő, kit szerettél és kit talán még most is szeretsz, hogy nem nő többé... Egy szörny. Képzeld el, hogy mire képes egy szörnyeteg... de ne kívánd, hogy elmondjam, mert erre nem lennék képes.

És mégis, tudd meg, én szerettelek léged, hogy szeretlek és nem érzek szerelmet, csak irántad. Szeretlek, szeretlek — szükségem van ennek ismétlésére, hogy bátorságot merítsek belőle, hogy elzavarjam az emlékeket, melyek mint rémek leselkednek körülöttem.

Talán azt hiszed majd ezután a vallomás után, hogy én azért bűnöztem, mert szeretem a bűnt, a piszkot. De ez nem igaz. Hektor! Tudod-e, hogy miért lett egy parasztnak a szeretője a te szerelmed? Tudod-e, hogy miért sülyedt még ennél is lejjebb? Mert a természet megtagadta tőle azt, amit minden élőlénynek megad: a szeretnitudás tehetségét. Te azt hiszed, hogy őrült vagyok, ugyebár? Nos, hallgas meg tehát: Emlékszel azokra a különös kérdésekre, melyeket hozzád intéztem a te szerelmi kielégüléssel kapcsolatban? Te reám néztél, nem válaszoltál, hanem ismét elaludtál a kielégült szerelem mosolyával az arcodon. Mintha még most is látnám... De én ébren maradtam és virrasztottam... Reggel mosolyogva csókoltad meg a szemeim alatt

meghuzódó lila foltokat és mosolyogtál hozzá.

Én mindig teljesen akartam átadni magam az ölelésednek, akartam, hogy te légy az, aki a bennem felüszelő forráságot eloltja, de tehetetlen voltam. Egyszer letérdeltem az ágyad elé és a kezeimet a nyakad köré fontam... Meg akartalak fojtani, mert irigyeltem tőled a boldogságot, melyet nekem nem tudtál megszerezni. Pedig tudtam, hogy nem benned a hiba.

Aztán... aztán a szenvedély heve hajtott. Tüzes vágyak ébredtek fei bennem, melyeket nem tudtam többé elfojtani. Örültségeket követtem el. Egyszer még az a szörnyű gondolatom is támadt, hogy elveszem tőled a barátodat; szeretője akartam lenni Loynesnak.

Sokat szenvedtem, mert állandóan küzdenem kellett saját magammal. Te, természetesen, nem értetél meg engem. De nem is érthetél még. Avagy reggelenként nem-e láttál sápadtan mosolyogni, mint egy szerelem-jóllakott feleség? Nem-e adtam neked szerelmes csókokat? Oh, szégyen! Ezek Judás-csókok voltak.

És ekkor történt, hogy a vágyak unszoltak és aljas lettem... Ha te tudnád, hogy mennyit szenvedtem és szenvedek fagyos éjjeleken át. Menekültem Párisból, az élvezetek városából és ime itt a legtávolabb fekvő vidéken sem látok magam körül egyebet, mint győzedelmes szerelmet. Gazdag, fiatal és szép vagyok és mégis elátkozott és kitagadott vagyok.

De a legrettenetesebb az, hogy még mindig reménykedek, holott most már meg kellene győzzem magam, hogy soha, amíg élek, nem találhatok nyugtot. Mi rejlik bennem? Mi üldöz szüntelenül? És miért? Minő kéz az, mely súlyosabb a kalapácsnál és melynek ütését szegény fejemen érzem?

Hazudtam az orvosoknak, nem vallottam be nekik fájdalmaim valódi okát. De, ha be is vallom, mit tehetnek az orvosok? Képesek ők arra, hogy gyógytermeikben és laboratóriumaikban megváltoztassanak egy tökéletlen emberj alkotást?

És aztán még mi történt?

Nem tudom neked elmondani, Hektor, mindazt a sok szomorú dolgot, melyen én keresztülmentem. Csak arra kérek, hogy hidd, hogy az én lelki-szerelmem irántad sohasem volt hazug.

És most érzem, hogy a művésznő meghalt, végleg meghalt bennem. De a nő, ki megölte bennem a művésznőt, elég gyáva még élni. Mit akarsz? Én képtelen vagyok egy okos gondolatra és így nem vagyok képes az öngyilkosságra elhatározni magamat, ami pedig a legkönnyebb a világon. Nem tudok már sírni, teljesen kiapadt könnyeim árja, de néha nevetni szoktam; de olyan ez a nevetés, hogy bárki is megijedne tőle.

Kétségbeesésem közepette megjelenik előttem a te képed és ez megvigasztal. A te szent képedet megőrzöm magamnak szívem legtitkosabb rejtekében, hová a rut szenvedélyek nem tudnak behatolni.

Nem és nem vagyok vétkes! Hol van az az igazságtalan lelki-alya, aki engem elmer ítélni? Hol vannak azok az erélyes házastársak, akik megtagadnák tőlem bocsánatukat és megsajnálkozásukat? Hol van az isten, aki érzéketlen tudna maradni szenvedéseimmel szemben, az az isten, aki művésznek teremtett... Hol van az isten, akit én gyűlölök, mert a világra teremtett?

Hektor, te most már sejtethed, hogy én mennyit szenvedek és mily nagy beteg vagyok. Valam azt sugja nekem, hogy közeledik a Vég. És ez az egyedüli, ami megnyugtatóni képes engem. De látni szeretnélek még egyszer. Jöjj, jöjj és légy könyörületes irántam.

Ez rettenetes itt: az ég kék, minden élve-él, a madarak énekelnek, a természet ünnepeket ül; a virágok illata kábító... minden összefog ellenem, hogy kigunyolja a fájdalmaimat.

Várlak. Ez minden.

Mary."

XIV.

Fehér ruhát vett magára fekete övvel és kísértált a közeli erdőbe. Szomorúan, álmódóva haladt, keresve a fák hűs árnyát, mert minden égett a nap hevétől.

Egy árnyas fa alá ült le és hosszasan tekintett egy a térdeire fektetett kis dobozra.

Még mindig ingadozott, fejét virágok közé hajtotta... Egy aranyozott zöld színű legyecské repdesett az arca körül. A rovar minden szárnylibbenése ópiumszerű illatot árasztott... Mary meg-

rázta fejét, de a kis kantharida szívósan mindig visszatért. Csak mikor ismét a dobozra esett a tekintete, értette meg a kis állat szívós ragaszkodását. A doboz kantharidaporról volt tele. A volt amerikai tulajdonos titkos készletéből vette elő. Hogy miért, maga sem tudta.

Hirtelen felnyitotta a dobozkát és gyorsan lenyelt egynehány pilulát. Ekkor egy egész raj kantharidalégy lepte el a feje feletti falombjait. Ezer és ezer szivalaku kis rovar sereglett ott össze, szárnyaik és lábaik fehérek voltak. Ezeknek zsiros izzadmánya — sárgás mézgás folyadék — oly átható mérges szaga volt, hogy megfertőzte a levegőt.

A rovarok oly falánkok voltak, hogy néhány perc alatt teljesen elpusztították a fa leveleit, olyanira, hogy az úgy nézett ki a többi zöldelő fa között, mint egy halott.

A szárnyas csapat mozgott, jöttment Mary feje felett és mindjobban szaporodott.

Mary már nem is védekezett. A kantharida por kábulttá tette. Kéjes érzés lepte el. Felnyitotta szemét, majd ismét lehunyta. Egész teste édes kéjben uszott. Melle zihált és nagy forróság tüzelt fel benne. Összeszorította combjait, majd ismét széjjelvetette azokat. Ez a ritmikus mozgás mind gyorsabb és gyorsabb ütemű lett. És akkor egyszerre nagy kéjes sikoly reszketette meg a levegőt. Mary szép teste merész ivben feszült ki, néhányszor végigrángott rajta a nagy, delejes áram és aztán kábultan terült el a földön.

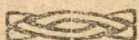
Beteljesedett. Miss Folkestone megismerle a kielégülés gyönyörűségét...

Verneuil hiába kereste Maryt a Rosadour villában. Rosszat sejtve, inkább az ösztöneinek engedve, sejtve az erdő felé vette az útját. És ott látta fehérruhás kedvesét elterülve a zöld fűben. A kantharidák ezrei nászindulót zsongtak körülötte.

A fiatalember lassu léptekkel közeledett a mozdulatlanul fekvő alakhoz. Mikor hozzáérkezett, lehajolt és egy forró, utolsó csókot nyomott annak hűlő ajakára.

Miss Folkestone halott volt!

— Vége. —

A KÖLCSON

Eredeti kézirat. — Írta: Wild O.

A férfi átfonta karjaival a nőt és fülébe sugta:

— Klára, ha a férjed tudná, hogy te megcsalod!?

— Hagyj békét a férjemmel... Jenő... olyan erős vagy...

Ott feküdt a férfivel saját hálószobájukban, abban a süppedő, párnás ágyban, ahol máskor alvó férje feküdt mellette és az ő forró, kielégületlen teste vonagolva kívánt ezer bűnös, csókos lihegést. És ez a tudat, hogy most szeretője fekszik ugyanezen a helyen, még vadabbá, még szenvedélyesebbé tette.

Teste kigyózva csavarodott a férfi köré, gyönyörök lángjának vad lobogásában teltek szeretkező óráik. A férfi lassan-lassan méltó társa lett a nő féktelenségeinek, aki oly merész ormaira csábította őt a szerelemnek, hogy nem tudta, hogyan és honnan ismerheti tisztességes asszony így és ennyire a szerelem minden változatosságát, rafinériáját és intimitását.

Klára férje tipikus dolgozó hivatalnok volt, egyszerű, puritán ember, Vágó Jenő hivatalbeli kollegája, de ő maga csak kényszerűségből volt hivatalnok, hivatalon kívül világfi volt, izig-vérig világfi, aki élt és kereste, hajhászta az élet színes, mosolygó örömeit, a meddig pénztárcája engedte s így persze sohasem volt pénze.

Hivatalos ügyben látogatott egyszer kollegájához, ott ismerte meg a feleségét. Irtózott a polgárasszonyoktól, de kötelességszerűen udvarolni kezdett neki. Azonban csakhamar fölismerle benne tisztos polgárasszony külseje alatt is az élni-vágyó, mohó nőtényt s csakhamar viszony fejlődött ki közöttük.

Klára férje szívesen vette, hogy ügyes és fiatalabb kollegája foglalkozik feleségével, sőt hálás volt irányában, mert látta, hogy az asszony legalább szórakozik egy keveset. Sőt, most, amikor egy hétre elutazott, direkt figyelmébe ajánlotta az egyedül maradt asszonyt.

Ez a frivol ötlet persze, hogy ez idő alatt ne a férfi lakásán találkozzanak forró pásztoróráikra, ahogyan eddig szokták, hanem otthon, — az asszonyé volt, Klaráé, aki annyira vitte a dolgot, hogy Jenő ezalatt a napok alatt valósággal nála lakott.

A mai éjszaka azonban az utol-

só volt, mert úgy volt, hogy holnap érkezik haza Klára férje. Az utolsó éjszaka tehát, amelyet végig együtt tölthettek, biztos, puha otthonban, talán azért korbácsolódott föl ezerszeresen a vérük, napokra, hetekre ki akartak elégülni, ki akarták tombolni magukat.

Másnap vasárnap volt.

Későn, kilenckor keltek föl, felöltözködtek és sápadtan, bágyadtan ültek künn a verandán a reggeliző asztal mellett.

A tegnapi mámoros tobzódás, így a nappali józan világítás elfogulttá tette őket. Különösen az asszony volt zavarban, ha az elmúlt éjszaka különös, furcsa, szemérmetlen kéjeire gondolt.

Lassan-lassan azonban beszélgetni kezdtek, fölengedett közöttük a fagyosság, az asszony cukrot tett a férfi csészéjébe, a tej, a friss, meleg, párolgó tej ott gőzölgött előttük.

Csendesen, beszélgetve szürcsöltek az illatos kávé, amikor künn gyors léptek hallatszottak.

Vágó Jenő idegesen figyelt föl, Klára összezerezte, az ajtó nyílt és férje állt meg a küszöbön.

Egy percnyi halálos, feszült csönd támadt, a férfi megdöbbenve tekintett rájuk, Vágó zavartan próbált mosolyogni, de kezében idegesen remegett a kanál, Klára asszony pedig fölugrott, a férje nyakába borult és össze-vissza csókolt.

— Jó hogy jössz, drága Péter, Vágó ur, hiszen tudod, milyen javithatatlan, tegnap este minden pénzt befektette egy pezsgős muriba s most eljött visszakérni azt az ötszáz leit, amit távollétedben kölcsön adott nekem...

A megdöbbsent férfi arca egy pillanat alatt földerült, boldogan simogalta meg a szerelmesen, forrón hozzátapadó feleségét, barátságosan fogott kezét kollegájával és örvendő, mosolyogva fizette neki vissza az ötszáz leit.

*

Jenő harmadnap forrón ölelte magához kis garzonlakása pamlagán a félmeztelen asszonyt.

— Bámulom hidegvéredet, de nagyon kellemetlen helyzetbe sodortál... Miért mondtad, hogy én adtam neked kölcsön, inkább monddad volna, miért nem mondtad, hogy én jöttem kölcsön kérni?

Klára asszony lustán, mosolyogva gombolta szét fehérneműjét:

— Mert tudtam, hogy azt sohasem adtad volna meg!...

K I S É R T É S

— Eredeti kézirat — Irta: ÉGETŐ SÁNDOR —

Az autó lassan kanyargott végig a boulevardokon. Báró De Lancier hátrahajolt a kényelmes ülésen és teli tüdővel szivta be az éjszaka kellemesen éles levegőjét.

Az autó lassan haladt előre, így parancsolta ezt a báró és a szorványos uccai lámpák lassan, ünneptélyesen maradoztak el mellettük, hirtelen azonban megállt a hatalmas kocsi.

— Mi az?...

A soffőr hátranézett.

— Báró ur... valami van az út közepén...

De Lancier kihajolt.

— Ember lesz...

Mindketten leugrottak és a kocsi elé siettek. Az ul testen egy bolyhos nagy kendő feküdt és alatta... fiatal leány, tizenöt-tizenhat éves lehetett.

De Lancier fölemelte.

A behunyt szemek lassan fölnyitlak.

— Mi az kislány, mi történt?...

Az ajkak megmozdultak, de csak egy halvány szó bukott ki rajtuk:

— Enni...

De Lancier nem kérdezősködött tovább, fölkapta maga mellé a leányt és odakiáltotta a soffőrnök:

— Haza... gyorsan...

*

De Lancier harmincötévés aglegény volt, kemény, szép férfi, a nők kedvence és barátja. Érdeklődéssel nézte a pamlagán ülő kis vörösszöke leányt és figyelmesen hallgatta.

— A mama azt akarta, hogy azé a csuf, vén emberé legyek... én pedig megszöktem és az uccákon kóboroltam...

De Lancier nem is csodálkozott. Mindennapi eset ez Párisban, a szerelmes, a csók, a test hazájában.

Megsimogatta a leány szöke fejét és gyöngéden magához vonta. Ősi hódító-fajú férfitvére ébredt fel benne.

— Hát engem tudnál szeretni egy kicsit... egy nagyon kicsikét?...

A leány fiatal arcán nagyos, nőies mosoly terült el.

— Hiszen máris szeretem, olyan jó... olyan gyöngéd... úgy szeretném, ha mindig itt maradhatnék, vagy ha legalább is sokszor eljöhetnék ide...

Szemei gyönyörűen csillogtak, éresben lévő leányos keble megvonaglott.

A komornyik belépett.

— Báró ur, a fürdő készen van...

A kicsike fölugrott és bucsucsókot hintve feléje, mohó örömmel tünt el a fürdőszoba ajtajában.

De Lancier lehajtottá fejét tenyerébe és gondolkozott. Bájos, üde, fiatal kis leány, aki a szerelemre van predesztinálva, aki tudja, hogy a szerelem az életcélja, az lesz szórakozása és az lesz keresetforrása...

Pihető, forró, nyújtózkodó kis fióktigris, most kipattant, illatos, gömbölyű rózsabimbó... leszakítsa, vagy hagyja másnak?... Izgatta a leány érintetlensége és vére, teste, kitanult szerelmekben megcsömörlött egész valója vágyta azt az új, nagyszerű történet...

Puha karok fogták hirtelen körül és forró, szerelmes hang sugta a fülébe.

— Itt vagyok...

Ölébe vonta a leányt.

— Tudnál engem szeretni kis... hogy hívnak?

— Évi...

— ...kis Évike...

A nyaka köré font karok szorítása melegebb lett, két kis durcás, alig emelkedő mell pihgett meg ruháján.

— Oh igen...

— Add ide az ajkad...

A leány mosolyogva kínálta neki oda friss, vörös ajkát. A férfié vadul forrt rá és amikor elváltak nedves szájaik, a leány elhalványodva remeggett meg.

— Olyan különösen csókol... nemcsak az ajkamon érzem, hanem bizsereg tőle az egész testem...

— Csókoljalak meg még egyszer?

A leány szégyenlősen bólintott és fejcskije behunyt szemekkel csuklott hátra.

— Oh milyen jó, hogy tenálad vagyok és nem annál a másiknál... mama oda akart neki adni... de te olyan jó vagy...

— Az anyád akarta és ezt te tudtad?

— Igen. És akartam is, hiszen tudom mi vár reám... de mégsem egy öreggel... legalább először vala-

kivel, akit szeretek, aki szép, aki jól bánik velem... mint te...

A férfi elkomorodott.

— És várod „azt”, vagy hogy én vagyok itt és engem érzel?

— Magam sem tudom... de azt hiszem rád is vágyok meg arra is, hogy megtörténjen, hisz olyan kíváncsi vagyok, hogy milyen lesz... egy kicsit félek is...

Olyan bájos volt az ártatlanság és romlottság valódi párisi keveréke. De Lancier ismét fölélénkült. Igen, ez Páris, az ő tombolt, orgiázó, szerelmes, borzalmasan gyönyörű Párisa.

— Izlett a csók?

— Oh, nagyon...

— Pedig ez még semmi sem.

Ujra odaszorította ajkát a friss leányajkához és érezte, hogy annak teste kéjesen megremeg. Gyermekek pihgett karjai között, aki egy óra múlva érett nővé fog válni ölelő karjai között.

— Menjünk...

Átmentek a férfi hálósobájába és nemsokára ott ált a férfi előtt a leány csipkés bensejében, vöröses hullámos haja árnyékot vetett szemére, csipője karcsu volt, keble halvány. A férfit eszeveszett vágy fogta el, zugni érezte vérét, érzékei fölébredtek. Szédült és magával ragadta a fiatal leányt. Szorosan átölelte, úgy csuklottak le az ágyra.

A nagy, ártatlan leányszemek ijedten meredtek feléje és a férfi megboradt lelkiismerete harangozni kezdett ott belül, mint a lélekharang nagy vészek idején.

Szabad, szabad e megtennie? S ha százszor is leszakításra vár ez a bimbó, szabad leszakítania?

A leány eszelősen kigyózott karjai között, de ő lefejtette magáról a követelőző karokat.

— Nem, nem Évi... fáradt vagy, pihenj...

— Én nem vagyok fáradt, szeretlek...

A férfi elhúzódott mellőle, megcsókolta kezeit és megsimogatta kipirult kis arcocskáját.

— Most aludj szépen kis Évike... aludj... majd reggel...

A kis test, kis keblek lassan megnyugodtak.

*

De Lancier alig egy órát aludt egész éjszaka, azt is akkor, amikor künn már jócskán derengett a hajnal. Hirtelen és nyugtalan álomból ébredt föl reggel, mellette a fiatal teremtés nyugodtan aludt még. Ke-

VÖRÖS OMEGA

— Eredeti kézirat — Irta: PÉK DEZSŐ —

zét arca alá tette és a férfi elé fehérlett fiatal kerek kis keble.

Egészen mellette feküdt és az övé volt, hát mi tiltja meg, mi nem engedi meg, hogy az övé legyen?... Egy kétség, egy kicsinyesség, túlzott lelkiismeretes aggályok? Nevetséges...

Gyors és hirtelen mozdulattal felkapta az alvó fejét. A leányt fölébresztette a hirtelen ölelés, fátyolos szemei rámosolyogtak a férfire, forró kis teste szétvonaglott a párnákon és úgy sugta, lihegte:

— Csókolj... csókolj meg...

De Lancier magához vonta a leányt, őrlő csókokkal szórta tele a meztelen, érintetlen testet, azután hirtelen ellökte magától és fölugrott mellőle.

Ismét szemeibe nézett és megriasztotta, elkergette a leány tisztá, ártatlan, csodálkozva váró szemei, tekintete.

— Menj... öltözz föl és menj...

A csodálkozó szemek hirtelen fátyolosak lettek.

— Hát nem, nem tetszem neked?...

— Nem...

A leány révedezve, ijedten bujt ki az ágyból, a férfi elfordult és kinézett az ablakon. Hallotta a ruhák susogását, a semmibe nézett és mégis látta, amint a hamvas, törékeny, szűz formák mohón bujnak meg lassan ruhái alatt, halántékán kitágultak az erek, kezei ököibe szorultak.

Évi megszólalt halkán, félénken:

— Megyek...

A férfi pénzt tömött kis táskájába...

— Menj...

De a leány hozzá simult.

— És sohse, sohse szabad viszszajönnöm hozzád? — kérdezte melegen, szomorúan.

De Lancier elfordította fejét.

Testéhez tapadva érezte a leány forró, szerelmes szüzességét, tekintete az ágyra tévedt, melynek párnaín és lepedőjén még ott voltak a leány meztelen testének törékeny, besüppedő körvonalai. De uralkodott magán.

Gyöngéden átfogta kezével a hozzásimult, vörösszőke fejcskét és szelíd, meleg csókot nyomott a hófehér nyakra.

A leány lassan kifelé indult, de a küszöbön még visszafordult.

— Mert én mégis szeretlek...

Ártatlan, szodálkozó gyermekszemei még egyszer rávilágítottak melegen, tisztán, mint gyermeké az apjába és eltűnt az ajtóban.

Lord James hirtelen körülnézett a teremben, amely kényelmes butorokkal volt beburkolva. A gyöngyszürke falon meztelen aktok, férfiak és nők függtek, az ablakmélyedéseket sulyos, különös színű szövettől készült függönyök fedték.

Az asszony, aki előtte feküdt a pamtagon, hamvas karját lassan föl emelte feléje, mintha magára akarná terelni a figyelmet.

— Ne csodálkozzon már annyira, lord James... Ön Jachtján kikötött a sárga tenger partján, hogy egy kicsit körül néz a kínaiak exotikus világában. Közben egy kis nőszomszámadt és érdeklődött, hol lehetne itt női társaságban elszórakozni. Egy vigyorgó szemű, sárga ember titokzatosan hunyorgatott szemeivel és hajlandónak mutatkozott Önnek, egy ilyen kis helyecskét megmutatni, azaz a feltétellel, ha Ön hajlandó őt behunytt szemmel követni, nehogy megtudja, hol van. Ön úgy látszik bátor ember és fölcsapott a bizonytalan vásárnak s most itt van nálam... megvallom, ilyennek is képzeltem... — keble felemelkedett s ismét visszasütyedt, az utolsó szavakat szinte suttogta.

Lord James, a huszonkilenc év körüli magas, világos szemű férfi idegesen nézte őt.

— De hát hogy kerül kegyed ide, teljesen európai miliőben, kicsoda és... és...

Tekintete ámulva és vágyakozva csüngött az asszonyon, aki koromfekete ruhájában hanyagul feküdt előtte. A fekete selyem alatt látta az eleven hátat és csipőt s vonalakat egész az álló, kemény asszony mellig követte, melyeknek gömbölyödése félig kiemelkedett a kivágott ruhából. Most fölült és ültében egyik lábát előrenyújtotta. Izgatón csillogott térdein a selyemharisnya, a férfi rajta keresztül látta hófehér bőre villogását.

— És ez mi? — hördült fel meztelen, feltűrt ingujja karjára mutatva, melyen egy vörös omega égett, amit az előbb, mikor még be voltak kötve szemei, hurcolt bele valamilyen éles, hegyes tárggyal valaki.

Az asszony mosolygott.

— Az én jelem...

— És miért éppen omega?

— Mert utóljára lát. Először is, de utóljára is...

Azután egészen közel hajolt hozzá és lázasan, suttogva beszélt hozzá.

— Ne töprengjen és ne gondolkodjon, de még csak ne is csodálkozzon többet, hiszen azt hiszem, azért jött, hogy szórakozzon... tehát: megkezdheti... Ne csodálkozzon ezen sem, tudom, semmi sem szédíti el annyira a férfiakat, mintha egy nő önként és nyíltan bevallja, hogy kész magát átadni neki... s ilyenkor nem kell töprengeni... Lord, ne próbáljon meg sohasem elcsábítani, vagy megvásárolni egy asszonyt. Csak azt vegye el, aki önszántából jön, készen a szétpatanáásra, mint a gránátalma, amely nem tudja többé érettségét hordani és csak kellő kézre vár, mely leszakítja. Várjon, amíg önszántából jön, még akkor is, ha úgy látná, hogy az sohasem következik be — mert akkor biztosan eljön. És utána majd mások jönnek és úgy kell mindegyikét vennie, mint értékes gyöngyöket, melyeket az ember ajándékba kap s ezért nem is törődik mulandóságukkal, ha mindjárt másnak szét is porladnak és kilehelik gyöngylelküket...

A lord már nem csodálkozott, töprengett, úgy érezte, kinosan, vadul vergődik, megfogta az asszony sötét szemeinek hálóját. De szétlépte a hálót.

Kéjes mohósággal kapott az asszony felé.

— Igaza van és nem is akarok már mást, mint ruháját letépni és beleharapni gránátalmáiba, hogy édes leve lecsurogjon a nyakán...

Összehirapott fogai csikorogtak és szeme mereven furódott a különös nő szemébe. Az asszony teljes egészében fölfogta a tekintetet. Szeme tágra nyílt, úgy, hogy hosszú szempillája érinteni látszott az élesen rajzolt, ivelt szemöldök. Keble mélyen és nehezen lélekedett. A finom erek opálkéken világítottak meztelen bőre fehér felületén. Minden lélekzétvételével hátrább csuklott a pamtagon s jobban és jobban kinyújtotta testét. Orrcimpái remegtek s egy hirtelen mozdulattal egészen hátravetette magát, miközben olyan kurtát és forró sóhajtott, mintha szerelmi sikoly hagyta volna el ajkát.

A férfi előre görnyedve, merőn és mozdulatlanul ült helyén, érezte, hogy

most mindjárt beleharap a gránátalmába és leve végigcsurog nyakán és mellén. Egy pillanatig így maradt, míg vére fékezhetetlen tüzként lángolt fel és belemart érzékeibe. Keményen megragadta az egyik karcsu kart, de ebben a pillanatban az asszony hirtelen fölemelkedett, kiszakította magát kezei közül és eltűnt a szomszéd szoba függönye mögött.

A férfi pár percig mozdulatlanul maradt helyén, azután lassan áment a másik szobába. A padló drága szőnyegén száz párna között feküdt az asszony. Ruhát váltott. alakja most lilomfehéren vált ki a tarka párnák közül. Ahogy a férfi közeledett hozzá, fölemelkedett felső testével és az öröm és fékentartott szenvedély kifejezésével nézett rá. Feléje nyújtotta két karcsu karját és behuzta maga mellé.

Annak orrcimpái kitágultak, mint a ragadozó állaié a vérszagra. A csodálatos fiatal nő fiatalasága és tündesége a könnyű ruhán keresztül süttogva, szemérmetlenül beszélt érzékeihez.

Az asszony egy kelyhet kapott föl a párnák mögül és ajkához tartotta.

— Igyál...

És a férfi mohón, vadul ivott az illatos, émedlygős, különös folyadékából.

Azután lebukott a nő mellé. A fátyolszerű fehérségen keresztül meglátta meztelen testét és annak örjítő titkát. Keze elindult a fátyolos testen és vad dühvel szakította le, hajtotta félre róla a fátylakat ott, ahol férfiasan karcsu teste és a nemes hajlásu combok összefutottak és bárszonyfekete selymes árnyékokkal kis élő, lüktető, nedves fészket alkottak...

*

Másnap Lord James hirtelen riadt föl mély álmából. Hajóágyán feküdt, luxusjachtja pompásan berendezett hálósobájában. Karjával eltolta az ablakon levő függönyt és kinézett az ablakon. Odakünn a délelőtti nap beragyogta a kínai partot, amelyben a nagy forgalmas, de piszkos és rendezetlen város feküdt.

Homályos gondolatfoszlányok rohanták meg agyát, löprengett, gondolkozott és hirtelen a maga teljes egészében előtte álltak az elmúlt éjszaka eseményei, a titokzatos kínai, a bekötött szemmel megtett út, a gyönyörű fehér nő és a mámoros éjszaka...

Vagy csak álom, ködös, buja álom volt az egész... nem... nem... de hát akkor hogy kerül ide?...

— William!...

Az ajtó halkán kinyílt és jóságos arcu öregebb matröz jelent meg a fülke küszöbén.

— William... nem történt valami különös tegnap?

— De igen, — szölt az öreg látható megkönnyebbüléssel — hála Istennek, hogy jobban tetszik lenni.

Lord James fölült ágyában.

— Hát mi történt?

— Az a kínai hozta vissza mylordot egy gyaloghinton, hajnalban. Mylord mély álomba volt merülve, a kínai azt mondta, hogy egy ópiumbarlangot néztek meg együtt, mylord kíséretet tett egy pipával, de tekintve, hogy első ízben tette ezt meg, mély álmából csak délben, ha föl fog ébredni, ezért hozta haza.

Lord James agya zugott, tanácsalanul nézett maga elé.

— Köszönöm...

A vén cseléd eltávozott.

A lord újból igyekezett koncentrálni gondolatait az elmúlt éjszákára, de már nehezebben sikerült, gondolatai zavarosabbak voltak és mintha már nem emlékeztek volna olyan intenzíven mindenre.

Megsimogatta homlokát és lassan süttogta maga elé:

— Hát csak álom volt... csak álom?...

Homlokához emelt karján fölcsuszolt az ing, tekintete meztelen karjára tévedt és miközben teste görcsösen megvonaglott, tekintete mereven szegeződött karja egy pontjára, vadul felordított, a düh, lehetetlenség, csodálkozás, öröm és fájdalom különös, egymásbafonódott hangján.

Hófehér karja meztelen bőrén frissen odakarcolt, szabályos jel égett.

Egy vörös omega.

Szent Péter esernyője

— Régi történet —

— Eredeti kézirat —

I.

Megyeri Adorján megnézte az óráját. Öt óra volt és a szép asszony, Mayer Antalnak, a vén bankvezérnek gyönyörű, csinos kis felesége fél hatra már várta. Megyeri Adorján tehát szokott körültekintéssel öltözött föl, egy kis illetszerrel sem mulasztotta bepermetezni frissen és hófehéren rásimult fehérenmüit, ugyanis — a gyöngébbek kedvéért — elárulom, hogy a szép Ancihoz fűzött szálai egyáltalán nem voltak plátóiak. Különben a parfüm bizonyára a felső ruhákra került volna, így azonban Adorján, tudva, hogy azok ugyanis rögtön le fognak kerülni róla, nagy bölcsen alsó ruháira fordított nagyobb gondot. Megnézve magát a tükörben, nem tagadhatott meg magától egy elismerő mosolyt, mert tényleg nagyon csinos és szép fiu volt.

Azonban, ahogy kilépett a folyosóra meglepetve konstátálta, hogy odakünn esik az eső. Ez pedig baj volt, mert Adorján nem szeretett esernyővel járkálni, ezt egyáltalában nem tartotta férfiasnak, ilyen körülmények közt rendszerint meg szokta várni, ameddig eláll vagy leáll. De viszont eszébe

jutva, hogy, mikor már leállt, hiába megy a szép Ancihoz, előkereste esernyőjét, amelyet egy éve vett, de vadonatúj volt, mert még sohasem használta és nyelén csak úgy csillogott az ezüst monogram: M. A.

II.

A szép Anci nagyon melegen fogadta szép udvarlóját, olyan nagyon melegen, hogy direkt nem bírta ki a meleget. Mit csinál tehát ilyenkor az ember? Igyekezik megszabadulni melegtartó és kényelmetlen ruhadarabjaitól. A szép asszony azonban — nehogy valaki rosszra gondoljon — sietek megjegyezni, nem így tett. Nem vett le magáról semmit. Az már persze más lapra tartozik, hogy azért, mert mindent Adorján reszkető kezei hámoztak le róla. Egymás után hulltak a földre egy kis selyemkombiné, buja és illatos kis jószág, hófehér csipkés bugyi, lenge, könnyű ing, még egészen forrók és gyűröttek. Ilyen nagy munkában pedig az embernek okvetlen ki kell melegednie. Adorjának nagy melege is támadt. Tehát ő is levelezte. A világon azonban semmi sincs ok és okozat nélkül. Mit csinál valaki, ha

levetközött? Lefekszik az ágyba és alszik. Tehát: a forró Anci és hasonlófajsúlyu Adorján befeküdtek az ágyba, de tekintve, hogy még nem voltak álmosak, testeikkel átölelték egymást és mesélgettek egymásnak, beszélgettek egymással. Ezen beszélgetés gondolatmenete körülbelül a következő volt.

Az asszony kezdte:

— Egy...

— Az még könnyen megy.

Majd hozzátette könyörögve a férfi.

— Keltő...

— Feneketlen teknő...

Nekem mondd? — gondolta a férfi, de az asszony tovább beszélt, most már nagyon lihegve és nagyon forrón.

— Három...

— Én még azt sem bánom...

Ezt felelte Adorján és tekintve, hogy jellemes ember, úgy tett, amint beszélt. A szép Anci pedig örömeiben, hogy ilyen jellemes ember a barátja, megvonaglott alatta és összeszorított ajkakkal, pihegő testtel, ziláló keblekkel sugta vadul, unszolón, alsó testével kéjesen fölemelkedve a fülébe:

— Négy...

— De ez már a vég... — nyögte kétségbeesetten Adorján és tovább nem is folytatták a mesét, mely pedig nagyon érdekes, ha ugyan nem emlékszenek rá gyermekkorukból. Én még emlékszem. Valahogy így van:

— Őt, hig gyümölcs a tök, hat, egy hétig várhat, hét, így nem... szólt még, nyolc, leszakadt az ágy... pardon a polc, kilenc, kis Ferenc (egész kicsi), tíz, jobb lett vón a hideg víz...

Valahogy így van, pontosan én sem emlékszem.

De, hogy folytassam.

Miután a kis párocska jól kibeszélgette magát és tekintve, hogy fél nyolc óra közeledett, amikor Mayer ur haza szokott érkezni a bankból, Adorján hazatámolygott és úgy dőlt végig az ágyán, mint nyolc leszakadt egy polc, a mezitelen Anci pedig bebújt a fürdőkádba és alaposan megfürdött, hogy kilenc, ne jöjjön a kis Ferenc.

Alig hogy készen volt, kinézett az ablakon és látta, hogy odakünn gyönyörű szép idő van, ragyognak az összes napok, holdak és csillagok, sőt ragyog hõn szeretett, de nem épp olyan hõn sze-

retõ férje Mayer ur ábrázata is, aki éppen jött hazafelé és meglátta elébe hajoló feleségét.

III.

Anci lihegve pihegett nyakába, úgy sétáltak be az előszobába, hol Mayer Antal ur levette bundáját, fölakasztotta a fogasra, azután meg botját akarta odahelyezni, de szemei meglepetten tévedtek egy vadonatúj férriesernyőre.

Az asszony is odanézett és el-sápadt, Mayer ur pedig megdöbbenve, homlokán vészterhes felhőkkel vette kezébe, a corpus delictit és villogó szemekkel nézve feleségére, ráhördült:

— Mi ez?

— Én... ez... — dadogta a szerencsétlen asszony magában vad szitkokat és átkokat küldve szeretett lovagja, a szórakozott és feledékeny Megyeri Adorjánra.

— Mi ez? — hördült fel még egyszer Mayer Antal ur még dörgelmesebben és vészesebben.

— Ez... ez... neked vettem ezt az ernyőt, drágám... panaszkodtál ugyanis a multkor is, hogy megáztál, — simult melléje mosolyogva az asszonyka, akinek most az első hazugság után már megoldódott a nyelve és lecsillapodott minden izgalma — vettem hát egy ernyőt szivem és holnap meg akartalak vele lepni, azért ijedtem meg most, hogy fölfedezted...

Mayer ur gyanusan néz hol az ernyőre, hol a hízog asszonyra, aki árnyékos szemeivel szerelmesen néz rá.

— És én ezt higyjem?

— Hiszen látod, hogy vadonatúj.

— Igen, igen, de mégis...

Forgatja a botot, amelyen hirtelen megcsillannak az ezüst betűk. A szép asszony megpillantotta őket és a következő pillanatban diadalmasan tartotta Mayer ur elé.

— Még most sem hiszed? Tegnap vettem a „Szent Péter” áruházból...

Az „M. A.” betűk szinte világítottak az esernyő nyelén.

— Bocsáss meg... az én monogrammom... bocsáss meg — lihegte Mayer ur örömkönnyei között és meghatva szorította magához szerelmes kis feleségét.

IV.

Megyeri Adorján egy hét mulva a kávéházban ült és bosszusan

konstatálta, hogy nem mehet haza, mert az eső ismét úgy szakadt, mintha dézsából öntenék, esernyőjét pedig pár nappal ezelőtt szerencsésen elhagyta, hogy hol, maga sem tudta, biztosan itt a kávéházban.

Bosszusan sétálgatott hát föl és alá és csaknem beleütközött Mayer urba, aki haza készült menni. Kezében esernyőt tartott, minek láttára Adorján örömmel kiáltott föl.

— Bocsánat, ez az én esernyőm... a napokban hagytam el valahol... — de hirtelen torkán akadt a szó — valahol... valahol, az ördög vigye el, hogy éppen itt...

Mayer ur persze már nem is volt ott, rohant egy ügyvédhez és beadta a válópert. Közben elállt az eső és Adorján busan ment hazafelé. Utja a Szent Péter áruház előtt vitt el, ahol nagy tábla lógott kifüggesztve: Szent Péter esernyői a legjobbak, véd nap, eső, szél és por ellen...

— De nem házasságtörés ellen — sóhajtott fel Adorján és busan tovább menve most már még szentebbul megfogadta, hogy többé soha életében nem visel ernyőt, mert az nem férfinak, de még férjnek a kezébe sem való, különösen olyan férjnek nem, akinek a feleségénél ő otthagyta...

Wild Oszkár.

Egy kis tévedés.

Egy részeg nekimegy egy arra haladó polgárnak.

Ez ráförmed: Mi az, nem lát egyáltalán?

Részeg: Ellenkezőleg, duplán látok és kettőtök között akartam elmenni.

Szótávlat.

Asszony: Mi történt?

Férfi: Semmi, csak szótávlatom volt a Kohnnal.

Asszony: Remélem, neki is el-tört valamije?

Férfi: Igen, a sétabotja...

A jó ernyő.

— Wolf ur tegnap a klubban felejtette az ernyőjét és másnap ment a jó ernyőt keresni és még ott volt.

— Hát valami jó ernyő lehetett, ha még másnap is ott volt...

(Folytatás a 9-ik oldalról.)

Vezetőjük megállott a harmadik ház kapuja előtt.

— Ide bemegyünk... utánam!

Még mindenki gyorsan megnézte a zöld vasablakokat.

Azután egyenkint átboltak a küszöbön.

A hátuk mögött becsapódott a kapu, előttük a vasrács még nem nyílt fel.

Ahogy így a kis közben összeszorulva vártak és emelgették előre a fejüket és a szemüket meresztették, szálnalmas kis borjucsoport volt.

Mamuska kulcsa megfordult a zárban.

Mindannyian egyszerre toltak be. Sokan meg sem álltak a cementudvar közepéig.

— Hova mentek! — kiáltott utánuk mesterük, pártfogójuk, atyai irányítójuk. — Jertek vissza, ide, a szalonba...

A lányok pillanatra megnézték őket, tovább nem törődtek velük, ültek, vagy egy-egy állandó vendéggel foglalkoztak.

A diákok sokáig az ajtó mellett álltak, nem tudták, mit kell csinálni. Az idősebb fiu végre beintette őket:

— Itt... ennél az asztalnál üljtek le.

A lányok elsuhantak mellettük. Emelgették a szoknyájukat.

A fiatal fiuknak majd széthasadt a szájuk a szárazságtól, amikor előomlani látták a puha női húst.

Egyszerre mindannyian idősebb barátjuk köré gyülekeztek. Felvilágosításokat kértek, hogyan kell a lányokat elhívni.

Barátjuk magához intett két lányt és néhány szót csendesen beszéltek velük.

— Na jöjjön — mondta Annus a legközelebbi kis diáknak.

— Na jöjjön — hívott Lizzi egy másikat.

A lányok áthaladtak a kijárat-hoz, a fiuk még mindig az asztalnál álltak.

— Menjetek... na... — küldte őket az idősebb diák.

A két fiu tévelyegve csetlett ki felé.

Száj tátva néztek utána a többiek.

A küszöbnél rohanni kezdtek és már a kis ajtóban nekiestek a lányoknak.

*

— Mit csinál! — meredt Lizzi a zöldképüre.

— Leveszem a... — Huzta le a cipőjét. — Nem kell?

— Minek!...

A lány kinyújtotta magát.

A diák felreszketett mellé.

Nekiesett a szájával a mellének.

Fejét a hóna alá dugta.

Egész teste forrón remegett.

— Nő... Nő...! — habzsolta az inyével, a lábujjaival.

A lány unta.

— Elég volt ebből!

— Édes... — omlott rá még egyszer az ajkával...

— Miért nem mondtad, hogy először van nővel.

Letolta magáról és leszállt.

A fiu egyetlen lázban kuporgott

— Ölözzék hát...

Egyetlen lázban kuporgott.

— Gyorsan, gyorsan!... nem várhatok magára éjjelig.

Felrezegtette ruháit.

A melle felszakadt belül!

— Már voltam nőnél...

A friss levegőre támolgott.

— Hé... És a pénz?

*

Zöldképű éppen akkor jött vissza a szalonba, amikor a lötytyedt öreg felügyelő távozott.

— Már voltam nőnél... — reszketett zöldképű tekintete.

— És a lötytyedt öregé:

— Olyan rossz volt az életem...

*

Annust hívták.

— Te vagy?... — mondotta kelletlenül.

Nyápic, beteges fiatalemberrel feküdt le.

Rögtön egyetlen ijedségben volt a szeme.

— Nem fogok tudni...

A lány magához fordította, ingerelte, semmi eredmény.

— Mi van veled mindig?

A nyápic fiatalember fogcsikorgató erővel combjaihoz feszítette csontjait.

A velő nem mozdult.

— Fialat fiu... és olyan, mint egy öreg...

A fiu kétségbeesetten dörgölődött:

— Rémes... nem fogok tudni...

Anus még várt pár percig.

Semmi.

— Igazán nem tudom, mit csináljak veled? — és leszállt.

A fiatalember kinosan szégyelte magát.

— A bortól van... ittam a vascsoránál...

A lány mosolygott.

A fiatalember kicsit megkönynyebült.

Azután ismét rögtön elkomorodott.

— Megint pénzt dobtam ki... semmire...

*

Mamuska bekiabált a szalonba:

— Záróra!

Már csak kevesen voltak. Lassan feltápáskodtak és elmentek.

Most hirtelen még egy érettebb férfi ronlott be a kapun.

— Már záróra... — szólt ki mamuska a vasrácsra.

— Nem lehet már...?

— Csak egész éjszakára...

— Nem... azt nem... de engedjen csak be... én... mindjárt jövök.

Mamuska lekapcsolta a láncot.

— Tessék... na... gyorsan...

A sietős ember hamarjában elfogott egy lányt.

*

A többiek már mind alváshoz rendezkedtek.

Egymásután jöttek ki szobáikból, hozták lavorjukat, kiöntötték.

A sietős ember is kijött.

A lányok a cementezett udvaron a leöntő körül álltak, leeresztett lavorokkal, beszélgettek.

A sietős férfi pillanatra odanézett.

— Minden a csalornába megy.

A konyhán fehérgőzben főzték a reggelit.

A szigorú vőlegény.

— Jól van, uram! Ön megkéri a leányom kezét. Tegyük fel, hogy odaadom. Mit tud ön nekem nyújtani?

— Bocsásson meg, uram, én egy rendes ember vagyok... Én a kedves leányának akarom nyújtani.

Ez a hely

a M i a
K r é m
számá-
ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timişoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a M I A K R É M-nek nem kell már reklám.

Egy csodálatos

hangu rádió-készülék, hozzá az anténa-engedély: ez ma minden kulturember legfőbb vágya. Forduljon bizalommal lapunk szerkesztőségéhez vagy kiadóhivatalához, ahonnan levelére azonnal kap választ díjtanul.

Soha sem lesz üzemzavar,
ha elektro- és autogénhegesztő munkáit

Buzzi Árpád

elektro- és autogénhegesztő üzemében végezteti teljes garanciával.

TEMESVÁR — GYÁRVÁROS
Kém utca 5.

Perfekt

a legjobb poloskairtószer!

kapható a

Schunck

drogeriában

Temesvár, Fő-utca 24. sz.

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pu-
dert és szeplovizet
használ, mely mindennemű szeplőt, májfolt-
tot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

Roth Jenő gyógyszer-tárá-
ban Timișoara, Mehala

(villamosmegálló.)

Gummibélyegzők, rézbélyegzők, dom-
bornyomású névjegyek és festékpárnák,
monogrammok, címerek vésése művészi
kivitelben gyorsan és pontosan

»Perfect«

bélyegzőgyár és domborműnyomda.

Gyár: Arad

Fiók: Timișoara, Belváros, Szt Györgytér

„Covay”

mérték után készít garancia
mellett

női és férfi-fehérműt.

Pyjamát a legújabb divat után
olcsó árak mellett. — Hozott
anyagból is vállal.

Temesvár II. 3. Király u. 7.

Brada Jaroslav

Timișoara, Gyárváros, Fő utca 10.

Fuvós és vonós
hangszerek gyár-
tása. — Javítások
gyorsan, ponto-
san, olcsón! Hu-
rok, szájharmo-
nikák, okarinák,
gyanta és az ösz-
szes alkatrészek
állandóan raktáron.

Cehoszlovákiai

olvasóink figyelmébe:

Ha lapunkat nem kapja meg
helyben, fizessen elő negyed-
évre és a kiadóhivatal a lapot
minden héten pontosan meg-
küldi.

Előfizetési ár negyedévre 60,
félévre 110 korona. Előfize-
téseket legcélszerűbb postán a

**Leszámitoló és Közgazdasági
Bank, r. t. fiókjánál, Kosice**

lapunk ott levő folyószámlá-
jára küldeni. Mihelyt a pénzt
a bank átvette, a lapot nyom-
ban megindítjuk.

Egy évi előfizetés 220 ko-
rona helyett csak 185 korona

Izléses levélpapírt és
borítékot

lapunk nyomdája legolcsóbban
készít.

Levelezőlapon is megrendelhető.

3 nap alatt eltüntető: szeplőt,
májfoltot pattanást VIOLA
krém-szappan. Készíti Weiss
Sándor gyógyszer-tára Dóm-tér 6

Lapunk nyomdája

TIPOGRAFIA UNION

Izléses nyomtatványok
pontos határidőre —

Kárpitos,
Paplanos,
Ablakrolló és
Redőnyszerelés.

Ugyanezek kereskedése és szak-
szerű javítása garancia mellett.

Szekerka László

kárpitosmester, TIMIȘOARA II.
Rékási-ut 15.

Az összes rovarpete kiirtási
ideje most kezdődik!

Ne mulassza el az alkalmat, mert
másképp a kellemetlen férgek-
től nem szabadul meg!

„ARGENTINIA”

A rovarok és peték halála!!!

Próbaüveg 40 lei (vidékre utánvét mel-
lett küldöm). Levelezőlap hívásra azon-
nal jövök és az irtást végzem.

Gönczöl

Timișoara III. Hunyadi-ut (Bul Carol) 54.

Okosan teszi

minden műgyűjtő és könyvbarát, ha címét
lev. lapon a kiadóhivattal közli. Új könyv,
fénykép és más ily dolgok megjelenésekor
(amit nem hirdetünk) a kiadóhivatal min-
den gyűjtőt értesít.

Vidéki olvasóink figyelmébe!

Utánvétellel semmit nem küldünk. Aki
kiadóhivatalunktól bármit rendel, az a
pénzt megfelelő portó kíséretében küldje
be előre és a kiadóhivatal a megrendelést
még aznap elintézi.

1928 július 16

„Tries” cipők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timișoara, IV. Begajobsor 19.

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoniu

órás és ékszerésznél
Timișoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25
(Bemgasse)

**Gutjahr
György**

Timișoara, II.
Bárány utca 18
Telefon 10-68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai
vegytisztító intézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régí toll felfris-
sítése).

Fratii Györffy Testvérek

Műbutorasztalosok

Timișoara II. Rákási ut 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány
és uri szobák, valamint irodabe-
rendezések készítése szolid árak
mellett.

Szlovenszkói olvasóink!

Pompás képek!

Nagyszerű pillanattfelvételek!

Egy sorozat, 10 darab 70 kor.

Pénz a Leszámloló és Köz-
gazdasági bankba, Kosice
fizetendő be, postán.

Ha szép akar lenni, használjon

Kolka-féle

Liliomtej krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros.

Vizumokat és más meg-
bizásokat
Bukarestbe 36 óra alatt elintéz

PINKERTONBOY

Timișoara — Telefon 75

Temesváron és Szovátafürdőn

keresünk

szép testű, nem túl kövér

nőket

modellnek, akiket akt, vagy fél-
aktba levehelünk. Arc nem
látszik. Diszkrécio.

Amatőr vagy hivatásos fényké-
pészeknek ily munkáit díjazzuk.

A legelegánsabb férfifehérműt és pyjamát mérték után készíti

„Lavatio”

Hozott anyagból is. — Garantált kitűnő munka!

TIMIȘOARA II., Str. 3 August (Andrássy u.) 16 szám.

Németországi fehérmű szakember! (28)

Majthényi Károly

vízvezeték, villany és csatornázás
szerelő

Telefon 11-29 Timișoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és vilánszerelés, házteléfono és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

Elektromos ultraviolett- és
arcgőzöltető apparátussal
való kezeltetés bérletben
csak 25 lei.

Tízszéri fejmosás Prof. Dr. Lassar-féle antiszepti-
kus kátrányszappannal, manikűr, onkolálás
és modern hajvágásért fizet Ön 250 lei.

Arcbőrét hetenként

elektr. ultraviolett-
sugarakkal, arcgő-
zöltetéssel és massageval szépitse. Hajhullását gátolja meg
a Prof. Dr. Lassar-féle antiszeptikus folyékony kátrány-
szappannal és Brennesselwasserral való hetenkénti ke-
zeléssel NICOLINNÁL, Timișoara, I. Str. Avram Jancu 4.

Kérjen önkezelési utasítást szépségápolás-
ról, hajápolásról és modern testápolásról.

25.— lei beküldése ellenében francó bér-
mentve küldi: **Nicolin R.** Timișoara,
Belváros, I. Str. Avr. Iancu 4.

Elektromos ultraviolett-sugarak-
kal és gőzöltetéssel, valamint
massageval kezelt arc.

Kezelés
előtt

Kezelés
után